

KLaNsROPEt

Nr. 85

Desember 2010

Tema:

Medgang og motgang

“Noen drar til Grünerløkka,
andre drar til sentrum.
Vi er på Vålerenga!”

ER OPPUSSING

ER OPPUSSING

Quiz • Dart • Konserter • Fredagspepsi • Vålerenga på kampdag

Hedmarksgata 1 • tlf 22 68 23 42

Åpningstider: Man-tors 15-01, fre 13-01, lør-søn 12-01

KLANSROPET

Nummer 85 – des. 2010
Klansropet er Klanens
medlemsblad.
Bidrag sendes til
ropet@klanen.no
Opplag: 13 000

Redaksjonen avsluttet 20. november 2010

Alle signerte artikler står for artikkel-
forfatterens regning.

Redaktør: Kjell Henning Thon

Øvrig redaksjon: Magnus Bernhardsen, Tale Døvlø
Jonassen, Mikkel Kjeldstrup, Christian Kjellsen, Jørn
Lokøy, marit nyborg, Frode Sandberg, Kevin Skjøthaug,
Mari Theodorsen.

Layout: Tale Døvlø Jonassen, Leif Ketil Solberg.

Annonsesalg: Camilla Gaare og Trude Gaare
e-post: annonse@klanen.no

Adresse:
Klansropet,
Postboks 6934, St. Olavs Plass, 0130 Oslo

Styret: Svein Erik Rogsund Vålerenga Bakke, Christian
Kjellsen, marit nyborg, Morten Nydal, Erling Rostvåg.
Vara: Espen Knutsen, Anne Katrine Raassum.
e-post: styret@klanen.no

Arbeidslagene i Klanen:

Medlemsservice: Arnt Pedersen
e-post: medlem@klanen.no

Økonomi: Steinar Jensen og André Schulte
e-post: okonomi@klanen.no

Sang: Nimo Gasparini
e-post: sang@klanen.no

Tifo: Erling Rostvåg
e-post: tifo@klanen.no

Sikkerhet/Kst: Morten Nydal/Svein Erik Rogsund
Bakke/Tore Paulsen
e-post: nydal@klanen.no

Turer: Jostein Ellingsen og Christian Kjellsen
e-post: tur@klanen.no

Klansropet: Kjell Henning Thon
e-post: ropet@klanen.no

klanen.no: Joachim Strandberg
e-post: webservice@klanen.no

Klanens webradio: Rune Julsvik
e-post: rj@klanen.no

Hands: Mikkel Kjeldstrup
e-post: kjeldstrup.mikkel@gmail.com

Spenn og sånt: Gjermund Nordtug
e-post: gjermund@klanen.no

Ishockey: Marius Wivegh
e-post: marius@klanen.no

Medlemskap i Klanen koster 200,-

Medlemskap for barn under 16
år koster 75,- (uten Klansropet)

Kontonr.: 6005 05 05319 medlem@klanen.no

LEDER

Året rundt med Vål'enga!

Når fotballen tar ei pause er det en enestående sjanse til å gi de andre idrettene under Vålerenga-paraplyen en sjanse. Vålerengas lag i ishockey, basket og håndball spiller på høyt nivå, og har pepret kalenderen med hjemmekamper i desember.

Nyt:

Søndag 5. desember, basket, kamper både herre og dame

Tirsdag 7. desember, ishockey, Vålerenga - Frisk Asker

Torsdag 9. desember, ishockey, Vålerenga - Lørenskog

Søndag 12. desember, basket, kamper både herre og dame

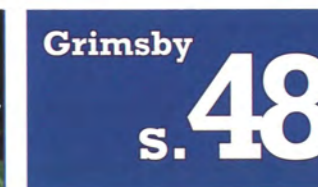
Lørdag 18. desember, håndball, Vålerenga -Oppsal

God jul!

Kjell Henning Thon, redaktør

Tema: **Medgang
og motgang** s. 23

NESTE NUMMER

Klansropet nummer 86 kommer til seriestart i fotball og har **ta-
tovering** som tema. Send oss bilder, tekster, artikler og tanker om te-
maet. Har du tatoveringer på spesielle steder? Skal du ta en Vålerenga-
tatovering? Vi har også plass til artikler om alle mulige andre

Vålerenga-tema, leserbrev, skjerf bilder og det meste av annet stoff
om Vålerenga-relaterte saker.

Ta kontakt med oss på epost: ropet@klanen.no.

Deadline er fredag 4. mars 2011

Sesongen sett fra 0196 Oslo

Klansropets førjulsgave i fjor bød på alt annet enn bare trivelig lesing. Selv oppsummerte jeg året 2009 i relativt kraftige ordelag og la vel ikke akkurat skjul på at Martin Andresen hadde gjort alt annet enn å lykkes i sine to første år som spillende trener.

Ja, jeg ville rett og slett ha mannen og hans mangfoldige millionlønning vekk. Det skjedde ikke. Ett år seinere har pipa definitivt fått en helt annen lyd.

Både Martin Andresen og Vålerenga har foretatt den absolutt totale makeover og uttrykket «du tror det ikke selv om du ser det» har kanskje aldri vært mer passende, kanskje bortsett fra den gangen blomster-Finn kom ut av skapet sammen med Elton John.

For en sesong vi har vært vitner til!

10 seiere på rad på Ullevaal er mer enn noen av oss kunne drømme om, og hadde noen vedda på det i fjor hadde vedkommende blitt sperra inne på mer enn livstid. Den fotballen vi har varta opp med har vært en fryd for øyet og får selv gamle grinebitere som meg til å glemme alle de bedrøvelige sesongene vi har opplevd siden seriegullet i 2005.

Underholdning har ikke vært synonymt med VIF på mange, mange år og måten laget anno 2010 framstår på på Ullevaal er ikke noe annet enn blenden- de fantastisk. Hatten av for Martin og alle spillerne!

Dessverre har publikum ikke kjent sin besøkelsestid, og jeg tenker med gru på hva som hadde skjedd hvis vi i år hadde hatt en sesong lik den vi hadde i fjor. Hva feiler det klubbens såkalte «lojale» tilhengere?

Når man vinner 13 av 15 hjemmekamper burde dette gjenspeile seg i tilskuertallene, spesielt mot slutten av sesongen. Men nei da.

At under 10 000 møter opp i knallfint høst-/vinter- vær for å overvære årets siste hjemmekamp er intet mindre enn en skandale og bør være en alvorlig vekker for alle som jobber med klubbens nye stadion, «Fort Vålerenga». Behøver vi egentlig over 22 000 seter?

At Aftenposten ikke gadd å spandere en eneste linje på denne kampen dagen etter er også en skandale, dog ikke spesielt overraskende. Her var det Rosenborg og Sarpsborg for alle penga, og det dagen etter at byens eneste topplag hadde feid bronsevin- ner Tromsø av banen med spill av godt interna- sjonalt mellomklassenivå. At vi bare vant 3-0 skal Tromsø være jævlig glad for.

Det er vanskelig å vinne hovedstadens fotballhjerter når man systematisk blir motarbeida av dagspres- sa. Jeg tipper at Adresseavisa nevnte Rosenborg i mer enn en bisetning i deres mandagsutgave...

Uansett er det på tide at alle som betegner seg sjøl som vålerengatilhengere tar seg kraftig sammen, det hjelper ingen ting å sitte hjemme og mene masse om klubben og kampene den spiller når man ikke bidrar med noe som helst sjøl.

Heldigvis har klubben valgt å sette prisene kraftig ned foran neste sesong, både når det gjelder se- songkort og enkeltbilletter. Applaus!

16 klubber i serien er selvsagt alt for mange, og tar ikke forbundet affære allerede nå kan ting gå kraf- tig på trynet. Vi må tilbake til maksimum 14 lag allerede fra 2012-sesongen, det finnes nemlig ikke økonomi nok til at flere klubber enn dette kan overleve i Tippeligaen.

Når det er sagt hadde 12 klubber muligens vært det aller beste, for hvorfor skal vi ha flere klubber i toppserien enn det danskene har?

Kamptidspunktene burde det også gjøres noe med. Hvorfor gikk for eksempel hele den siste serierun- den klokka 18.00 og ikke en eller to timer tidligere mens det ennå var sol og lyst ute?

Hørt om å ta med seg unger på kamp?

Om hvorfor kan ikke flere kamper gå klokka fem, el- ler helst klokka fire på lørdager? Mandagskamper klokka 19.00 er heller ingen innertier.

På slutten av 70-tallet spilte vi nesten alltid hjem- mekampa våres på mandager, forskjellen var bare den at alt stengte klokka 17.00 på den tida, noe

som gjorde at «alle» hadde muligheten til å se Vål'enga, noe svært mange også gjorde.

Nå jobber folk mye mer skiftarbeid, samt at butik- ker og kjøpesentre holder oppe til langt ut på kvel- den, 9-17-samfunnet er definitivt over. Hvis tv skal bestemme alt er vi på ville veier, og de som sit- ter igjen med svarte-Per er selvsagt klubbene som taper store penger på ukurante spilletidspunkter. Få opp øya, NFF!

Når det er sagt har jeg ikke vært så optimistisk på klubbens vegne på år og dag som jeg er nå. Vi har en sunn økonomi, en god spillerstall som spiller god og attraktiv fotball og klubben framstår som dønn solid og troverdig. Og ja, jeg snakker om Vå- lerengens IF her.

All ære til klubbens ledelse for denne snuoperasjo- nen som har ført oss fra kanten av stupet til en til- værelse trygt inne på fast økonomisk grunn. Må- te det vare, og ja, noe sier meg at jeg har skrevet lignende før, så, vel, vi får se hvordan det går... Hå- pet om en stor og lysende framtid er uansett defi- nitivt til stede.

Alt dette skjer samtidig som Lyn har forlatt norsk toppfotball og Lillestrøm har tromma seg inn på en stakkarslig 10. plass. Kan livet som vålerenga- supporter egentlig bli særlig bedre?

Målet for neste sesong må være å ta det seriegullet vi med våre smått utrolige 61 poeng egentlig bur- de tatt i år, en poengsum som garantert vil holde til gull i 2011.

Vålerenga har gjennomgått en total makeover - håpet om en stor og lysende framtid er definitivt til stede

Foto: Kevin Skjøthaug

Vi er også klare for europacup og hvis jeg ikke er helt på jordet skal vi inn i den andre kvalifiseringsrunden til Euro-ligaen som i år ble spilt 15. og 22. juli. Uansett blir det reiser ut i den store verden i Engas tjeneste.

I 2007 var vi i Estland, i Litauen og i Østerrike, alle klassiske turer med unike opplevelser (inkludert brennevinsblackouts) for livet. Selv håper jeg på en tur til Færøyene, Island, Wales eller Nord-Irland. Deretter følger ett eller annet storlag. Kom med dem!

For å kunne hevde oss der ute må vi ha inn forsterkninger i de fleste ledd, håpet er at det finnes penger til dette og at kampen om plassene blir mye hardere enn den var i 2010, året hvor nesten alle hadde klippekort og nesten ingen fikk skader. Alle spillere blir bedre av at det er hard konkurranse om hver eneste plass, det skjerper hver spiller hver eneste dag og gir en mye bedre intensitet på treningene.

Min måte å bidra til en bedre økonomi er å investere i et sesongkort, det er min måte å vise at jeg skal støtte opp om klubben og spillerne uavhengig av hvordan spillerstallen og resultatene vil bli til neste år. Gjør det samme du også!

Fiskesesongen 2010:

Jeg gikk hardt ut i våres og nærmest garanterte kilosfisk i Osloomarka i løpet av sesongen. Mai måned starta heller dårlig med vanskelig myggfiske på stille vann i Østmarka. Ørreten er vanskelig å lure så tidlig i sesongen, spesielt når man kun fisker på vakende fisk med små tørrfluer og lange tynne fortommer.

Det blei mange fine turer og mange lange lyse kvelder hvor jeg traff på mer bever enn ørret... Ettermiddagen 17. mai ble feira ved noen fine vann i Nordmarka øst, dog uten fast fisk som resultat.

Jeg hadde tatt tre uker fri i juni (under VM) for å satse alt på vespertina og vulgataklekkingene i Nordmarka, da blir det mange netter i telt, og mye venting... Den største ørreten jeg greide å lure opp var en 600-grammer i Helgeren, en ditto i Hundtjernet samt en pen slank halvkilosraker på Vesleflåtan. Det tok liksom aldri helt av for stakkars meg...

Så kom august og med det en måned som er regna som heller dårlig for markafiske pga. alt for varmt vann. Vel, jeg feis av gårde på sykkel opp fra Sorkedalen lørdag 7. august, med sekken på ryggen og med lettere pukkelhue og halvsårt rasshøl etter en relativt fuktig fredag.

Pytt, pytt, man har da svetta før tenkte jeg da kilometer etter kilometer blei lagt bak meg i kraftige oppoverbakker i 25 graders varme. To timers blodslit seinere var jeg framme ved dette ganske lille tjernet (som jeg hadde fått noen troverdige stalttips om) midt inne i hjertet av Nordmarka nord/vest.

En times fising ga null resultat og ingen ørret ville ta mine vårflueimitasjoner selv om det var en del insektsklekkinger og vårfluevimsing ute på vannet. Fisken virka rett og slett uinteressert.

Plutselig så jeg vaking inne i ei vik et par hundre meter borte. Som en indianer lista jeg meg bortover og gjorde meg klar til å kaste flua der jeg regna med at ørreten før eller seinere ville komme.

Et vak, to vak, nærmere og nærmere kom den før

det sa schmokk og kabong! Tilslaget satt perfekt, og jeg kjente med en gang at dette var en svær kar, ja riktig en kubbe av en ørret kjentes det ut som, for i løpet av få sekunder hadde den stikki av med halvparten av backingen min.

Hold hodet kaldt Grønningen, hold hodet kaldt, det er nå eller aldri!

20 minutter og to mislykkede håvingsforsøk seinere lå fisken endelig trygt plassert på land. De vitale målene viste 58 cm og 1,9 kilo. Halleluja!

Fisken var så kjørt at jeg måtte kakke den kraftig i huet, man skal ikke sette tilbake halvdau ørret som har melkesyra til oppetter aua, den vil ikke greie seg i det varme skogsvannet.

Nesten to kilo på tørrflue i osloomarka er nesten for godt til å være sant og mye skal klaffe om jeg noensinne kommer til å toppe denne fantastiske fisken. Jeg kan i hvert fall garantere at det ikke blir noe mindre fising i 2011. Kom dere ut i marka!

*KjellG.
Cock-y-bondhu.*

fokus: TRIBUNELIV

To nye grupperinger på Klanens tribuner, har igjen endret slutten av 2010-sesongen til noe litt annerledes. Dermed har også noen gamle debatter om flagging, capo, megafon og trommer dukket opp igjen på internett. Disse viktige debattene bør være til stede hele tiden. Men samtidig må vi huske at det ved grunnleggende endringer i en så konservativ gjeng som Klanen er, må finnes en forankring i den aktive delen av medlemsmassen. De som ikke ønsker å ta del i forandringen må også respektere at ikke alle er som dem. For resten av hockeysesongen og for fotballsesongen 2011, er det derfor viktig at alle finner plassen sin på tribunen. Dermed kan det bli plass til de livligste og plass til de andre. Vålerenga er klubben for alle!

Foto: Kevin Skjøthaug

Syng høyt, syng Vålerenga

Det er ofte debatt rundt dette med ansvar og hvordan vi skal få bedre stemning på tribunen. Uten at jeg skal påberope meg å sitte på fasiten så vil jeg si noe om hva vi som er «forsangere» og engasjert i EngaSang driver med og hvordan vi ser på vår rolle på tribunen.

Tekst: Svenna

Foto: Kevin Skjøthaug

Først og fremst vil jeg si at Engasang er åpen for alle, og ikke en hemmelig gutteklubb slik enkelte ynder å fremstille det. Det har vært holdt en rekke åpne møter der alle som har meninger om sang på tribunen har fått si sitt, men skal vi måle interessen ut fra oppmøte så er stort sett hele Klanen likegyldige til hva EngaSang driver med. Vi syns det er rart at så få møter opp når det til stadighet er folk som har til dels sterke meninger om hvordan ting bør gjøres på tribunen for å få bedre trykk. EngaSang består nå av en god blanding av gamle og unge, noe vi ser på som viktig for at vi ikke skal bli en blå kopi av andre supporterkultur, samtidig som vi er nødt til å fornye oss for å være ledende i Norge også i fremtiden.

Selv om det er noen som også treffes på «fritiden» består EngaSang stort sett av folk fra forskjellige miljøer innad i Klanen og det er på ingen måte en gjeng som er enige om alt. Heller det motsatte. Det ligger ofte mange timer med diskusjoner og uenigheter bak et nytt forslag til sang og det har vært ganger vi ikke har blitt enige og sanger har blitt

vraket. Alt må selvsagt ikke diskuteres i EngaSang på forhånd og det er alltid rom for spontane sanger og å starte noe som passer akkurat der og da. Grunnen til at EngaSang ble dannet var fordi Klanen etter hvert ble ganske store, og folk var ikke lenger på samme bussen eller puben, så det var behov for å samle folk for å diskutere hvordan Klanen skulle fremstå på tribunen. Det er veldig mange som sier at bare vi gjør ditt og datt så blir alt så meget bedre, men det er nok ikke fullt så enkelt. Derfor er det viktig at vi møtes for å diskutere ting i fellesskap for å få med alle faktorer og for å sørge for at vi ikke prøver ting som er dømt til å feile.

EngaSang blir fort syndebukker når Klanen ikke er bra på tribunen, noe vi til tider syns blir helt feil fokus. Det er mye som skal fungere for at det skal bli bra trykk men først og fremst så handler det om at hver eneste en som står på Klanens tribuner er ansvarlig for å bidra for at vi skal få til dette. Vi kan starte så mange sanger vi bare orker, men om folk ikke synger med blir det heller laber stemning. En forsanger kan ha en dårlig dag, bli for full eller rett og slett ha lyst til å se kampen fra en annen tribune fra tid til annen. Selv om vi er opptatt av å skape stemning så kan vi ikke tvinge folk til å syng mer, drikke mindre eller stå et annet sted

om de ikke skal syng selv. Dette er alles ansvar, ikke EngaSang sitt. Som forsanger er det dog noen egenskaper som er viktige, og en av de viktigste er å legge fylla til ETTER kampen for å gjøre en best mulig innsats. Et par øl før kampen er ikke noe problem siden dette gjør det lettere å slippe seg løs, og det ikke er bare å starte sanger uten litt smøring. Det hender selvsagt at vi også bommer på formen men da pleier vi å si ifra til hverandre for å unngå at ting sklir ut.

En forsanger skal ikke bare ha en kraftig stemme men må også lytte for å unngå at det blir startet flere sanger samtidig. Man må også følge med på spillet slik at man ikke starter sanger når det for eksempel er en farlig kontring og for å velge riktig sang ut fra resultat eller hendelser i kampen. Vi må også holde sangene i gang når resten av fansen er mest opptatt av å bue, pipe på eller å slenge dritt til motspillere istedenfor å støtte gutta. Dette er en uting som jeg aldri har forstått, hvorfor skal vi bruke masse energi på folk vi ikke bryr oss om? Vi bør ikke gi bønda mer oppmerksomhet enn nødvendig og vi skal selvsagt disse dem til tider men å slutte å syng for å bue på en motspiller blir for meg bare dumt. La han jævla bonden forbli ubetydelig istedenfor å gi dem en grunn til å yte litt mer, vi tar alltid i litt ekstra når folk sier vi er dårlige og jeg tror ikke det er annerledes for dem nede på matta. Hvorfor prøver vi ikke å syng når de leser opp lagoppstillinga til det andre laget så de ikke engang får høre navnet sitt bli lest opp? Vi har et ønske om å innføre «kjerka» på bortekamper og

kommer til å ha fokus på å få det til neste sesong. Det blir en utfordring, men vi har tro på å få det til om alle er innstilt på dette.

Det er mange meninger om hva som skal til for at vi skal få alle til å bidra og i den forbindelse er det blitt nevnt trommer, megafon, capo og spredning av forsangere. Å spre forsangerne for mye har vi dårlig erfaring med, de gangene vi har prøvd dette har vi fungert dårligere enn til vanlig. Grunnen til dette er at folk begynner ikke å syng selv om de står midt i mellom to sangsentra, noe som kanskje tilsier at de burde stått et annet sted under kamp. Det hjelper lite med 3000 fans når kun 300 synger med. Det er faktisk mer trykk med kun 300 der alle synger enn når tribunen er full og de samme 300 synger, dette fordi lyden blir dempet av menneskemengden. En capo (en eller flere som står foran og litt høyere for å være «dirigenter») er noe vi bør vurdere som et tiltak for å få bedre organisering på bortekamper.

Ikke dermed sagt at det skal stå noen permanent foran og styre alt men for å fange opp sanger og spre de hurtigere på tribunen. De kan også dele opp tribunen i to når vi kjører på med «kom igjen Enga» og piske opp stemningen når sanger er på vei til å dø ut. Debatten bør vi uansett ta nå og dette blir nok et tema under evalueringa av sesongen.

Etter min mening er det ikke behov for å bruke trommer i Klanen ennå, men jeg er faktisk ikke fremmed for at det en gang i fremtiden kan bli aktuelt. Vi er fra Norge og vi blir ikke grekere eller tyrkere selv om noen begynner å bruke en tromme, men den dagen vi blir så mange stående syngende fans at det faktisk er et reelt behov for en slik måte å organisere oss på ser jeg ikke på trommer som en uting.

Det er viktig å tenke nøye over hvilken effekt man vil oppnå, samtidig som man må se på hva man

mister ved å innføre trommer eller capo, men jeg har faktisk tro på at det er mulig å forene disse tingene på en måte slik at vi ikke mister vårt særpreg. Når vi er på topp synger vi ut alle og da fungerer ting glimrende og enn så lenge bør vi jobbe videre med å få folk til å finne sin plass på tribunen istedenfor å bruke masse energi på å kopiere andre. Vi må jo kunne være flinke nok til fortsatt å kunne lage egne sanger basert på gamle viser eller barnesanger og ikke bare kopiere fra YouTube.

Meningene er like mange som det er medlemmer i Klanen og dette er kun min personlige mening og ikke et utspill fra EngaSang eller styret, men kun en gretten gammel mann som gjør så godt han kan.

Syng høyt, syng stolt, syng Vålenga terru dor.....

Sirkus Vålerenga

Mye har skjedd denne sesongen på og utafor tribunen, det har blant annet blitt danna to nye ungdomsgjenger på 228, Ikaros og Sirkus Vålerenga.

Tekst: Eystein - Sirkus Vålerenga
Foto: Kevin Skjøthaug

Jeg har sjøl blitt en del av Sirkus Vålerenga, som ble danna 23.08.10, etter hjemmekampen mot Sandefjord.

Vi har foreløpig stilt oss oppe til venstre på 228. Jeg og de andre har fått noen signaler på at folk lurert litt på hvem vi er og hva vi står for, så vi har fått skrevet ned noen ord om oss selv og våre tanker rundt tribunelivet, for de som skulle lure:

Om oss

Sirkus Vålerenga er en sterkt engasjert vennegjeng, knytta rundt en felles supporterfilosofi og årelangt såvel som nyere vennskap.

De fleste av oss er klansmedlemmer og vi ser oss på ingen måte som noe alternativ til Klanen. Du finner oss øverst på 228, eller bakerst i en klansbuss på vei til Vålerengas kamper.

Vi står for 100 % innsats på tribunen, verbalt og visuelt.

Vi har også som mål å videreutvikle stemmninga på Vålerengas kamper – til det maksimale.

Vi er ikke typiske A4 mennesker, og takhøyden skal alltid være ganske stor for hva vi kan tillate hverandre under kamp.

Vi ser ikke på oss selv som noen ultras, supras eller andre supportergeneraliseringer. Du kan generalisere din egen supporterstil, men med oss er du en som gir alt på tribunen – Vi er Sirkus Vålerenga. Det er først når man kan drite i hva andre mener at man finner seg sjæl og sin plass på tribunen. Kleskodeks eksisterer ikke. Gå med det du liker å gå med. Kom som du er, vær som du er. Det vik-

➔ Sirkus Vålerenga er skjult bak flaggene til Ikaros.

tigste er å gi alt for Vålerenga, og bidra aktivt for å videreutvikle tribunekulturen.

Vi stiller oss mer enn positive til all form for flagging, moshpits og pyroteknikk, og jobber aktivt med Klanen inn mot klubben og NFF.

Vi ønsker at brukerne av tribunen, oss med andre ord, skal legge premisene for tribuneliv og -kultur. I motsetning til pamper du i beste fall finner i en VIP-lounge.

Vår tribune, våre regler!

Vår gruppe springer ut fra en felles følelse av tilfaksløshet på den tribuneseksjonen vi tidligere har stått på under Vålerengas kamper.

Derfor har vi samla oss, og ikke minst ønsker vi å lage et samlingspunkt for folk som er gira på å yte sitt fulle.

Det er lettere å gi alt når du står med andre som gir alt.

Få ut sangpotensialet ditt på kamp.

Sammen er vi sterke.

I utgangspunktet er det ikke noe mål for oss å bli så mange, men å samle folk med felles tankegang og ønsker som oss. Heller være få og sterke sammen, enn mange og splitta.

Er dette noe for deg?

Ta kontakt med oss på tribunen, eller send en mail til fyrtegn@gmail.com

Lovlig blussing på Ullevaal

Etter flere års kamp fikk vi lov til å blusse på en tribune som ikke var avstengt. Politi, Brannvesen, Stadion og klubben sa som vanlig ja, og denne gangen også NFF. Men det var kun en prøve. Det er langt igjen.

Jeg er usikker på hvor mye den jevne klansmann vet om arbeidet NSA, Klansstyret og undertegnede har gjort for å få endret pyro-reglementet de siste par åra. Blant de jeg snakker med er det alt fra 100 % oppdaterte mennesker, via de som er mest opptatt av å hate NFF til de som ikke bryr seg. Vi har forsøkt å informere så godt som mulig og med jevne mellomrom. For de som ønsker å lese seg opp på saken, går det an å sjekke ut denne lett frustrerte artikkelen fra starten av sesongen: www.klanen.no/styret/nff_ulv_i_daareklaer

Lang historie kort: Vi har jobba ræva av oss i flere år mot ulogiske resonnementer, motarbeidelser og uoppnåelige mørkemenn. Vi så lys i enden av tunnelen i starten av denne sesongen, men fikk oss enda en på trynet. Nå har vi endelig klart å gjennomføre lovlig blussing på Ullevaal, på tribunen. Denne testen var for å vise at det var forsvarlig og skal være basis for et nytt reglement som skal utarbeides i samarbeid mellom NFF og NSA. Så da er vel alt greit, da?

Vel... blussinga ble jo gjennomført uten at den ble stoppa i siste sekund. Den så for så vidt bra ut og responsen fra aktørene på sikkerhetsmøtet var positiv. NFF har man ikke hørt noe fra siden. I sam-

Foto: Kevin Skjøthaug

taler med NFF har man vært inne på muligheten for en slags permanent godkjenning til blussing i visse soner med visse forutsetninger og bruk av meldeplikt (ikke søknadsplikt), men dette er ganske fjernt fra det som viste seg å bli nødvendig for å få gjennomført arrangementet i år. I tillegg er NFF ekstremt tydelige i sitt svar på søknaden: «Beslutningen er tatt som et ledd i en forsøksordning vedr. eventuelle fremtidige endringer i NFFs bestemmelser, og må på ingen måte påregnes som gitte forutsetninger ved en eventuell senere søknad.»

Vi har med andre ord fått lov én gang, men kan ikke regne med å få lov igjen under de samme forutsetningene. Jepp, det er vel egentlig det en prøveordning er, men store deler av brevet går med på å lesse ansvar over på vår kjære adm. dir. og presisere nettopp dette. Det er med andre ord ingen grunn til å tro at kampen for forsvarlig blussing er over. **Det var politisk** umulig for NFF å nekte oss denne

søknaden. Presset fra Klanen, VIF og NSA (ryktet sier også internt fra egen sjef, altså Hallén) var for stort til å unngå å holde løftet og gi etter for det som i de fleste øyne er rimelige argumenter. Vi skal derfor ikke varme opp Bernaisesausen, dra biffen ut av fryser'n og sprette champagnekorken helt enda, for enkelte tror nok at nå vil maset stille. Det er da det blir opp til de av oss som jobber med dette å bruke NSA og klubbene til å legge press på NFF slik at arbeidet med å endre reglementet fortsetter. Hvor fort eller sakte dette vil gå, er avhengig av partenes samarbeidsvilje, og jeg vil tørre å påstå at samarbeidsviljen til den ene parten er mer usikker enn de andre.

Vi har kommet et stykke på vei og tatt et viktig skritt i riktig retning, men er altså på ingen måte ferdig.

- Erling, avtroppende leder i EngaTifo

Dommens dag

Tekst: Erlink
Foto: Kevin Skjøthaug

Under har vi samlet inn en del opplysninger om brudd på reglementet de siste to åra og hvordan dette har blitt sanksjonert. Målet med dette er å se litt på hva som anses som mest alvor-

lig fra NFFs side og hvordan dette straffes. Grunnet begrenset erfaring med statistikk-innsamling og nedetid på NFFs hjemmesider rett før deadline må denne statistikken på ingen måte ses på

som fullstendig eller puttes i samme kategori som Teigøy-statistikk, men det er ikke umulig at det er noe interessant å få ut av den for det.

	Regelbrudd	Formildende omstendigheter	Skjerpene omstendigheter	Resultat
Cupfinalen 2008	8-10 bluss		Så organisert ut i halvmåneformen. Gjentakende brudd på reglement.	70 000,-
Seier mot Lyn	Ca. 6 bluss	Muligens en historisk seier.		50 000,-
Vålerenga	Fyrverkeri i skogen i cupen mot Oppsal	Ingen bevis på at de som fyrte opp fyrverkeri var Enga-supportere.		Bot på 15 000 ble slettet av ankeutvalget
Vålerenga	Massevis av bluss på Åråsen	Kraftig sikkerhetsmessig innsats av VIF.		50 000,-
KFUM Oslo	To ikke-spilleberettigete spillere spilte en kamp sammen			1 poeng og 7500,-
Start	To røykbomber ble avfyrt på tribunen i kamp mot Sandefjord	Start forsøkte å forhindre pyro i det som ble sett på som en risikokamp.	Blussinga foregikk på tribuneområdet. Straffet for pyro flere ganger i det siste.	10 000,-
Start	To bluss mot Vålerenga		Blussinga foregikk på tribuneområdet. Straffet for pyro flere ganger i det siste.	15 000,-
Moss	Ikke overholdt fristen for å søke klubblisens			10 000,-
Fløya	Ikke overholdt fristen for å søke klubblisens			10 000,-
Stabæk kvinner	7-8 bluss, rundt 12 knallskudd og tre raketter i kamp mot Røa	Stabæk har i ettertid snakket med egne supportere for å unngå mere blussing.	Materiellet ble avfyrt i nærheten av tribunen.	10 000,-
Røa kvinner	For dårlig sikkerhet i hjemmekampen over. I denne dommen nevnes tre ekstra knallskudd i andre omgang		Vaktene grep ikke inn og beslagla uavfyrt materiell. Ingen avsperring mellom bortetribune og skogen. NFF advarte Røa om risikokamp på forhånd uten at dette ser ut til å ha påvirket sikkerheten.	15 000,-
SK Vard Hauge-sund	Brukte ikke-spilleberettiget spiller i 6 kamper			3 poeng og 10 000,-
Stavanger IF	Brukte ikke-spilleberettiget spiller	Styret handlet i god tro.	Manglende kontrollrutiner som kunne avdekket glipp.	1 poeng og 10 000,-
XXX	Manglende inngangskontroll og triksing med billettall		25 % flere tilskuere enn stadionkapasiteten.	50 000,-
FK Haugesund	Gambler med supporterens liv og helse og sikrer ikke tribunen tilstrekkelig			70 000,-

De fleste av disse eksemplene er relativt nye og de aller fleste er mindre enn to år gamle. At blussing på Vålerengas kamper jevnt over straffes hardere, er intet nytt under solen, men det er også et par ting vi skal merke oss som ikke nødvendigvis kommer tydelig frem av denne oversikten. Av de fleste skjerpene omstendigheter, er det kun «gjentakelse av reglementsbrudd» og total apati (manglende vilje til å forhindre reglementsbrudd) som ser ut til å ha en faktisk reell innvirkning på botens størrelse. Tidligere eksempler viser at dersom det er mange bluss på tribunen, blir det trukket fram som en skjerpene omstendighet i argumentasjonen og straffet hardere enn forrige blussing. Dersom neste brudd kun består av to bluss, vil antallet ikke bli nevnt, gjentakelse nevnes som skjerpene omstendighet og boten økes. Det ar-

gumenteres altså friskt, men det er veldig sjelden argumentasjonen får innvirkning på straffen. Når dette blir tydelig er det med på å undergrave reglementets autoritet. Manglende evne til å forutse straffeutmålingen øker faren for at folk til slutt slutter å bry seg.

Det mest interessante er imidlertid dette:

Det siste året har vi sett en tendens til at reelle sikkerhetsfarer som f.eks. kollapsende tribuner og økonomisk spekulasjon straffes hardere, mens bruk av pyroteknisk materiell straffes noe mildere. Sistnevnte påstand forutsetter nok at det ikke er en total mangel på uansvarlighet fra klubbens side. Dersom dette ikke er tilfældigheter, er dette gledelig nytt. Et tribuner er mye farligere enn et bluss som håndteres av en (mer eller mindre) edru

person. Sikkerhetsrisiko på tribunen er også ofte et resultat av et forsøk på å tjene mere penger og det er derfor bare naturlig at det bota blir så høy at dette ikke lønner seg.

Om denne utviklingen er et resultat av at NFF er mer involvert i problematikken rundt lovlig pyro eller ikke, vites ikke, men det er noe som kan tyde på at bevisstheten har økt en smule. Vi ønsker fornuften velkommen.

Ellers har jeg notert meg at klubber med dårlig økonomi, som toppserieklubber og addecoligaklubber, som regel straffes mildere i kroner og øre.

Bot eller bedring, NFF?

FK Haugesund ble i høst ilagt 70 000 kr. i bot etter en hendelse i kampen mellom Haugesund og Brann 10. juli. Et gjerde på feltet til bortesupporterne falt ikke presset fra Brann-fansen og ga etter. Avisene meldte at fire personer ble skadet. Friskt i minne sitter Vålerengas bot på 50 000 etter at fire bluss ble tent etter kampen mot Lyn i 2009 og gjentatte antydninger om mulig poengtrekk. NFF ser ut til å mangle fokus på egne kunder og reell sikkerhet.

Leser man historien så er det åpenbart hva som skaper farlige situasjoner under fotballkamper: Overfylte tribuneseksjoner og manglende segregering av supportere. De fleste fotballforbunds enkle løsning for å unngå slike hendelser er nettopp innføring av de forhatte sitteplassene. I Norge tillater man at inntil 20 % av totalkapasiteten på stadion kan være ståtribuner. Men husk alle dere som i dag står på en plass som er ment som en sitteplass: Dere bryter stadionreglementet og kan i teorien bortvises fra stadion.

En vesentlig del av fotballklubbenes kunder – vi foretrekker vel å kalle oss supportere – ønsker som kjent å stå. Å tilby oss seter er som å asfaltere stiene for dem som liker å vandrest mellom Turistforeningens hytter. Sikkerhetsmessig utgjør ikke ståplasser et sikkerhetsproblem, forutsatt at en har kontroll på hvor mange som slippes inn på tribuneseksjonene og at det monteres tilfredsstillende bølgebrytere. I så tilfelle er det helt uproblematisk å tillate noe flere ståplasser enn de 20 % som dagens regelverk gir rom for.

Selve tribunekonstruksjonen må selvfølgelig kunne tåle trykket av tillatt antall hoppende supportere. Mange husker den midlertidige tribunen som var satt opp på Kadettangen da Vålerenga møtte Bærum i cupen i 2004. Heldigvis ble tribunen testet med litt småhopping rett før majoriteten av tilreisende supportere ankom stadion. Tribunen ga etter ganske umiddelbart. Den dagen ville blitt hus-

ket for noe helt annet enn at Bærum slo Vålerenga 3-2 hvis tribunen i stedet hadde røket under kampen. NFF hadde godkjent dette rakleverket som (nesten) enhver idiot måtte skjøne ikke var solid nok. Jeg kan ikke huske at det ble sanksjonert mot denne galskapen. Det har dessverre vært flere liknende hendelser gjennom årene i Norge.

På Haugesund stadion tillater NFF å slippe inn ca. 5000 tilskuere. På bortefeltet er det montert 250 seter, noe som betyr at feltet kun er godkjent for 250 personer. Mot Brann ble det solgt 500 billetter. Ytterligere 100 personer antas å ha kommet inn på feltet. Alle ståplassbilletter kjøpt i Haugesund så helt like ut, så inngangskontrollen ble ikke enklere av den grunn. FK Haugesund hadde også satt opp en midlertidig tribune på ca 2 x 12 m², uten tillatelse fra politi, brannvesen eller NFF.

Før kampen og på sikkerhetsmøtet ble det stilt spørsmål både til adgangskontroll og om tribuneseksjonen var stor nok. FKH forsikret om at alt var i orden, og meg bekjent ble ingenting forsøkt gjort av sikkerhetsansvarlige eller NFFs representanter. Det legges ellers til grunn i saken at FKH ikke slapp inn mer enn 5000 tilskuere totalt på stadion og således ikke hadde som motiv å tjene mer penger på dette salget. Det er ellers noe tragikomisk at skadesituasjonen i Haugesund med liten sannsynlighet, tross elendig kontroll, ville oppstått om setene aldri var blitt montert og pengene heller brukt på solide bølgebrytere.

Atferd som FK Haugesund har vist her, mener jeg prinsipielt må straffes hardt. Om de 70 000 kronene FKH ble i lagt i bot er passende, skal jeg ikke mene noe om her. Derimot fremstår det som en parodi at NFF har gitt bøter i nesten samme størrelsesorden for blussing på supporterens egne tribuner, videre truet med dobling av botenivået ved gjentakelser, samt poengtrekk. For ikke å snakke om NFFs trenering og regelrett sabotering av forslag om et mer blussvennlig regelverk, der klubbene selv i samarbeid med politi og brannvesen i større grad skal få avgjøre søknader om sikker blussing på de stående supporterens tribuner.

Jeg må likevel gi NFF litt (bare litt) skryt i år for å endelig ha tillatt RBK å blusse på tribunen ved en anledning i år. I tillegg fikk vi selv endelig lov til det samme mot LSK etter å ha blitt pissa på i samme runde som RBK blusset. Kudos til dem som har jobbet hardt for dette. Kan hende har NFF tatt litt til vettet hva gjelder syn på bluss og nivået på bøter da de i det minste ikke økte størrelsen på bota for blussene som ble tent på Åråsen i år. I tillegg ser det ut til at trusselen om poengtrekk er lagt på is.

Alle forhold som nevnt over i beskrivelsen av Haugesundsaken og andre liknende saker om dårlige og overfylte tribuner, er forhold som klubbene uten tvil i svært stor grad kan kontrollere selv. Når det gjelder bluss, så er situasjonen helt motsatt. Legg til grunn at de som ønsker det ALLTID vil få med seg pyroteknikk inn på stadion. Bruk gjerne Norges kamp mot Bosnia som eksempel. En kan gjerne gjøre inngangskontrollen verre enn den allerede er i dag, og dermed kaste bort enda mer penger for å gjøre det enda mer utryvelig for folk å gå på kamp. Blussene vil finne veien inn på tribunen så lenge noen ønsker det.

Hvem kan egentlig leve med et regelverk som i teo-

NFFs DOMS- OG SANKSJONSUTVALGS BESLUTNING AV 7. SEPTEMBER 2010

Sanksjonssak 19/2010 – FK HAUGESUND
NFFs påtalemyndighet (Påtaleenemda) har i brev datert 26. juli 2010 oversendt anmeldelse til Doms- og sanksjonsutvalget (Urvalget) vedrørende FK Haugesund og SK Brann som ble deltatt i en hendelse under Tippeligaen mellom FK Haugesund og SK Brann som ble spilt 10. juli 2010. Gjerdet foran bortelaget supportere hadde falt ned og noen av supporterne ble skadet. Det er av kampeledelegaten blitt påpekt at det i forkant av kampen ble stilt spørsmål ved om det aktuelle tribunefeltet for bortesupporterne var stort nok. Videre skal inngangskontrollen for bortesupporterne ha vært vanskelig fordi området ved porten var trengt og ikke godt nok bemannet.

Saken ble behandlet og avgjort i Urvalgets møte 7. september 2010.
1. Sakens bakgrunn
1.1 Påtaleenemdas anmeldelse
Sanksjonssak 19-2010 – FK Haugesund – Anmeldelse

Bakgrunn
NFF mottok etter kampen mellom FK Haugesund og SK Brann den 10.07.10 rapport fra NFFs delegat på kampen.

Det påpekes i rapporten at det var en hendelse under kampen der gjerdet foran bortelaget supportere falt ned og noen av disse ble skadet i tumultene som oppsto. Delegaten påpeker videre at det i forkant av kampen ble stilt spørsmål ved om det oppgitte tribunefeltet for bortesupporterne var stort nok. Videre bemerkes det at inngangskontrollen for disse supporterne var vanskelig fordi området ved porten var trengt og ikke godt nok bemannet. Den 11.07.10 mottok NFF en tilleggsrapport fra delegaten der det redegjøres for at det øverst på bortesupportertribunen var satt opp ekstra ståplasser.

Med bakgrunn i ovennevnte ble det fra NFF den 12.07.10 bealt om en redegjørelse fra FK Haugesund og SK Brann.

I e-post av 13.07.10 fremsatte NFF en del tillegsspørsmål til FK Haugesund i anledning hendelsen. Det ble særlig bedt om en bekrefteelse fra klubben på hvor mange tilskuere som ble sluppet inn på den aktuelle tribunen og at de gitte opplysningene ble dokumentert. Videre ble det bedt om at klubben nærere beskrev den ekstra tribunen/ståplassene som eventuelt var satt opp til denne kampen, herunder at det ble gitt opplysninger om hvorvidt denne var godkjent av politi/brannvesen.

SK Brann har i e-post av 14.07.10 gitt sin redegjørelse i anledning saken. I redegjørelsen bekreftes det at det på kampmøtet ble stilt spørsmål ved om det var tilstrekkelig plass til lett ville bli anvist plass på "Gratsbaugen" utenfor stadion. Videre opplyses det at spørsmålet ble tatt opp også etter kampmøtet, men arrangøren ønsket ikke å utvide feltet ytterligere. Det bemerkes at innslipp av supportere gikk relativt bra, selv om noen ryktes det var vel dem og andre i bane. Da dette skjedde ramlet mange supportere inn på andre bane, og noen skadet. I samarbeid mellom arrangør, politi, vaktvesen ble det relativt raskt etablert en seg eksampelskole i denne prosessen.

FK Haugesund har i brev av 14.07.10 gitt en detaljert redegjørelse i anledning saken. I brevet tas det blant annet utgangspunkt i at felt G på stadion er godkjent for 500 personer, men man ikke har overskredet total stadionkapasitet på 5000 personer. Det anføres imidlertid at har vært en del vikt i rutinene og at inngangskontrollen ikke har vært så god som den burde vært. Det vises til at man har erfart at det var uheldig å selge både unummererte sitte- og bakerst til samme felt på tribunen. Videre redegjøres det for ståtribunen som er montert på felt G og i hvilken grad det er innhentet godkjenning av denne. Endelig påpekes en rekke kompenseringer tilskott som man nå har iverksatt i etterkant av hendelsen. Det vises for øvrig til brevet i sin helhet.

På bakgrunn av redegjørelse fra klubbene og de øvrige saksdokumentene, fant NFF grunn til å stille FK Haugesund en rekke tillegsspørsmål i e-post av 16.07.10.

I brev av 19.07.10 inngitt FK Haugesund sitt svar på tillegsspørsmålene fra NFF. Innledningsvis understreker klubben at man beklager dersom man har brutt gjeldende sikkerhetsbestemmelser fra NFF, men understreker at de tiltakene som ble iverksatt på felt G var ment å være risikoreduerende. Det vises i denne sammenheng særlig til at man tenkte man ville ha bedre kontroll på kjernesupporterne til bortelaget dersom disse primært fikk billett til G-feltet, samt at trykket på utviden fra billettene bergensere ville bli mindre. Videre un-

derstretkes det at FK Haugesund ikke har tjent penger på den uforventede løsning med 500 supportere inne på felt G. Man overskred ikke total kapasitet på 5000 den dagen og stadion ville uansett ha blitt utsølt.

Når det gjelder NFFs konkrete spørsmål svarer klubben på samtlige, jf. vedlagte sakdokumenter. Av særlig betydning for nærværende sak presiseres det at klubben understreker at midlertidige ståtribuner på felt G er 250 personer. Videre angir klubben at den opplyser at tribunen ble satt opp til kampene mot henholdsvis Brann og Viking, og at den er til den kommende kampen mot Viking kun er solgt 410 billetter.

Blant sakens dokumenter vedlegges for øvrig diverse e-post korrespondanse i anledning saken, samt forberedelseskjemmet delegaten mottok før kampen. Endelig vedlegges kopi av gjeldende stadionopplysningskjema og sikkerhetssertifikat for Haugesund stadion.

Vurdering
Det følger av sanksjonsreglementets § 1-1 at reglementet gjelder for overtreddere av kampreglementet, sikkerhets- og arrangementsbestemmelsene, samt vedtak fattet med hjemmel i disse.

a) Kapasiteten på felt G NFFs Sikkerhets- og arrangementsbestemmelser for 2010 punkt 3.1.1 om sertifisering byder som følger: "Arenaer som benyttes i NFF Tippeligaen, NFF Adecoligaen og NFF Toppserien, må være sertifisert og underlagt jevnlig kontroll. Se NFFs Klubbblisens, infrastruktur, for vedkommende divisjon.

Kontrollene skal bekreftes i dokumenter "Sikkerhetssertifikat", som utarbeides av NFF. Sikkerhetssertifikatet er gyldig i det tidsrommet det utstedt for. Beredskaps- og evakueringsplan skal medfølge sikkerhetssertifikatet, og være en del av det."

Videre følger det av punkt 3.1.2 om kapasitet at: "Det skal, i samarbeid med politi, brannvesen og helsevesen, fastsettes maksimalt antall tilskuere som skal tillates på arenaen, og på den enkelte tribuneseksjon/tilskuerområde. ... For NFF Tippeligaen, NFF Adecoligaen og NFF Toppserien, finnes egne minimumskrav til antall tilskuerplasser, herunder sitte- og ståplasser. Se NFFs Klubbblisens for vedkommende divisjon. For disse divisjoner er det et krav at arenaen skal ha eget Sikkerhetssertifikat."

Av gjeldende sikkerhetssertifikat for Haugesund stadion fremkommer det at felt G kun har 250 sitteplasser.

Videre følger det av kampreglementet § 6-2 at: "Klubbene skal innen frist fastsatt av kretsen melde på de lag som skal delta i det ordnede seriespill. Dette gjelder uavhengig av om laget skal delta i en divisjon som administreres av Forbundsstyret eller annen krets."

Ved påmelding til NFF Tippeligaen plikter den enkelte klubb å fylle ut en rekke deltakerdokumenter, herunder blant annet stadionopplysningskjema. Av gjeldende stadionopplysningskjema for Haugesund stadion punkt 4 fremkommer det at felt G er satt av til gjeldende supportere og at dette har en kapasitet på 250 sitteplasser.

Påtaleenemda legger til grunn at felt G på Haugesund stadion har en godkjent publikumskapasitet på 250 personer, jf. gjeldende stadionopplysningskjema og sikkerhetssertifikat for Haugesund stadion. Samtlige av disse plassene er definert som sitteplasser. På angjeldende kamp mot SK Brann legges det til grunn at det ble sluppet inn ca 600 personer på felt G. Det er en forbindelse lagt vekt på en helhetsvurdering av det foreliggende bevismateriale i saken. Påtaleenemda har ikke funnet holdpunkter for å legge til grunn at den totale publikumskapasiteten på stadion (5000 personer) ble overskredet.

På bakgrunn av ovennevnte finner påtaleenemda at det i denne saken foreligger et objektivt brudd på NFFs Sikkerhets- og arrangementsbestemmelser for 2010 punkt 3.1.2, jf. gjeldende stadionopplysningskjema for Haugesund stadion og kampreglementet § 6-2, jf. gjeldende stadionopplysningskjema for Haugesund stadion.

b) Etableringen av en midlertidig tribune. Som nevnt følger det av Sikkerhets- og arrangementsbestemmelsens punkt 3.1.2 at det i samarbeid med politi, brannvesen og helsevesen, skal fastsettes maksimalt antall tilskuere som tillates på arenaen, og på den enkelte tribuneseksjon.

Videre angir Sikkerhets- og arrangementsbestemmelsens punkt 3.1.6.3 om ståtribuner: "For ståtribuner, uansett divisjon eller klasse, er det krav om bølgebrytere.

rien kan bety poengtrekk for hendelser man ikke har reell mulighet til å gjøre noe med? (Reelt sett vil de aldri tørre å gjøre det da de ikke vil risikere å ødelegge produktet sitt om gull- eller nedrykksstrid kan bli avgjort av uvesentligheter.) Jeg håper inderlig at dagens klubbdirektorer er seg sitt ansvar bevisst og aktivt går sammen med supporterne for å endre regelverket på fremtidig fotballing. Deres mest lojale kunder ønsker større frihet til å gjennomføre sikker blussing på tribunen. Med

større frihet følger selvfølgelig også et større ansvar. Samtidig hater vi som kjent seter da vi kun ønsker å stå. Vi liker å ha det noe trangt så lenge vi får stå på sikre tribuner som er bygd for det. Vi kan vel ikke beskyldes for å være spesielt krevende?

Avslutningsvis nevnes Dag Vestlunds budskap på NSAs supporterseminar etter gullsesongen 2005. Han var meget fornøyd med supporterens oppførelse gjennom 2005-sesongen. Men dessverre med

Det skal være bølgebrytere for minimum hvert 5. tribunenett."

Videre understrekes det i punkt 3.1.6.5 om midlertidige tribuner at: "Tribuner, enten stå- eller sitte-tribuner, som settes opp til enkeltkamper for å øke tilskuerkapasiteten, er ikke under noen omstendigheter tillatt."

Endelig fremkommer det av punkt 3.1.6.6 om permanente midlertidige tribuner at: "Trin-ner, enten stå- eller sitte-tribuner, som settes opp for en eller flere hele sesonger, for å øke tilskuerkapasiteten kan godkjennes, dersom tribunen tilfredsstillende kravene til stadionsertifisering, jf. pkt 3.1.1."

Påtaleenemda finner det klart at FK Haugesund har satt opp en egen tribune/ståplass på tot-24 m² (to nivåer i 12 m²) bak sitteplassene på felt G. Det er ikke innhentet godkjenning fra NFF, politi eller brannvesen for å sette opp denne tribunen.

På bakgrunn av ovennevnte finner påtaleenemda at det i denne saken foreligger et objektivt brudd på NFFs Sikkerhets- og arrangementsbestemmelser for 2010 punkt 3.1.2, 3.1.6.3, 3.1.6.5 og 3.1.6.6.

c) Inngangskontroll NFFs Sikkerhets- og arrangementsbestemmelser for 2010 punkt 3.1.19 om inngangskontroll angir at: "Av sikkerhetsmessige hensyn plikter arrangøren å fore nykkelig kontroll ved arenaens innganger slik at de til en hver tid vet hvor mange tilskuere som er tilstede på arenaen."

Videre fremkommer det av punkt 3.1.19.2 at: "Inngangskontrollen skal være slik at tribunesens tilfalte kapasitet ikke overskrides, og dette kan gjøres ved telleapparater, strekkodelesere eller på annen ettersveislig måte."

Videre fremkommer det av punkt 3.3.2 om billettutdistribusjon at: "Klubben må forsikre seg om at billetter ment for spesielle grupperinger, virkelig blir benyttet av disse grupperingene, og ingen annen gruppering."

Endelig fremkommer det av punkt 3.3.9 om informasjon på billettene at: "På billettene skal følgende informasjon fremkomme:
• kampen, hvem spiller møt hvem;
• dato
• klokkeslett
• kampestad/arena
• inngangsnummer
• feltnummer/-betegnelse
• radnummer
• plassnummer"

Påtaleenemda finner det godgjort at FK Haugesund under kampen mot SK Brann ikke hadde et tilstrekkelig kontroll på og oversikt over hvor mange tilskuere som var inne på stadion. Videre er det på det rene at samtlige ståplassbilletter til kampen var fikt (tærket med "ståplass, unummerert", og derfor i prinsippet kunne benyttes til hvilken som helst ståplass/tribune. Samtlige billetter solgt på felt G var videre unummerert.

På bakgrunn av ovennevnte finner påtaleenemda at det i denne saken foreligger et objektivt brudd på NFFs Sikkerhets- og arrangementsbestemmelser for 2010 punkt 3.1.19, 3.1.19.2, 3.3.2 og 3.3.9.

Skyldkrav
Det fremgår av sanksjonsreglementets 1-3 (1) at både klubbmedlem og klubb kan ilegges sanksjoner etter reglementet. For at sanksjoner skal kunne ilegges en klubb er hovedregelens sjoforsreglementet § 2-3 andre jf. første ledd.

Det fremgår uttrykkelig av § 2-3 tredje ledd at manglende kjennskap til idrettens regelverk eller bestemmelser gitt i medhold av dette, ikke fritar for sanksjon.

Påtaleenemda anser det som godgjort at personer som har handlet på vegne av klubben har utvist grov uaktsomhet vedrørende ovennevnte brudd. Det fremstår som kvalifisert klandr etablerer uautoriserte, provisoriske tribuner og der man ikke har kontroll over hvor mange tilskuere som er på stadion. Slike brudd innebærer en vesentlig nedprioritering av sikkerheten på stadion og fremstår som grovt uaktsomme.

Påtaleenemda har etter dette kommet til at de subjektive og objektive vilkår for å ilegge sanksjon er oppfylt.

**Tifoporno:
Ajax-Feyenoord 2009**

I hvert nummer trekker Klansropet fram et strålende tifoarrangement. Dette bildet viser Ajax-supporternes hyllest til eget lag i oppgjøret mot rival Feyenoord 15. februar 2009 på Amsterdam Arena.

Skjerfing

Madison Square Garden, New York, under Rangers vs. Devils.
Foto: Thomas Barlien

Dalsnibba, på vei til Geiranger (i bakgrunnen)
på bildet: Stian Bakken og Helge Holtedahl.

På fødestua på Rikshospitalet.
Foto: Remi Padoin

I ei islandsk elv. Foto: Rune Eng

Klansmedlem 13087 på Mainz-Hannover, dessverre
uten en skadet Moa. Foto: Daniel Moosmann

Vålerengas Nobby og Vålerengas Unicorn med Susann
Sølvberg og Nina Brevik Olsen.

En velvillig kamel i Egypt holder hodet høyt.
Foto: Lill-Grethe Rognmo

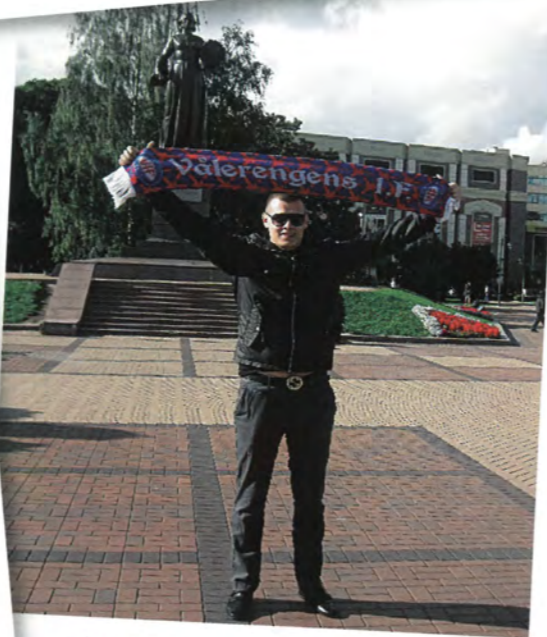
Oddbjørn Erlimo og Snorre Holmstrøm på bunn av Mexico gulven litt utenfor Key West.

Ja, møter jeg på Bondevik, så skal jeg si ifra at han har litt å lære av en fyr fra vålerenga. Foto: Gjertrud Fallet

Børre «Toy Sorbitzen» Bjerkeland utenfor Aerosmith-berg-og-dal-banen i Eurodisney, Paris.

Oleg ved statuen "Mor Russland" i Kaliningrad. Foto: Rheamin Trinidad

Dommertrio fra Iran på Norway Cup. Foto: Svenna

Vålerenga utenfor tv-tårnet i Berlin. Foto: Aleksander Hansen Myrvang

Leiebil i Key West, Florida. Foto: Oddbjørn Erlimo

Murmester Knut Guttorm as

knut@guttorm.as www.murmester-guttorm.no Mob: 91 71 31 05

Murerarbeid - Tømrerarbeid

Tema: Medgang og motgang

Hva gjør medgangen med deg og meg? Og motgangen? For min egen del merker jeg at medgangen fra 2005 gjør at jeg ikke lenger er nervøs. Eller? Nervøs kan jeg være. Jeg kan synes det er vanskelig å komme meg gjennom timene fram til kamp, men jeg har det ikke lenger sånn at et gnagende troll sitter i magen min og lager helvete. Gullet i 2005 gjorde at jeg opplevde noe jeg aldri trodde jeg skulle oppleve med Vålerenga. Gullene på 1980-tallet var for min del gull på TV. Cupgullet i 1997 var heller ikke mitt. Og cupgullet i 2002 var igjen bare et cupgull.

Seriegullet i 2005 var like bra som nedrykkskampen mot Sogndal i 2000 var dårlig. Den ene kampen medførte at jeg bare gikk rundt og var glad. Den andre var helvete på jord. Det ene var den totale medgang. Den andre den tilsvarende motgang.

Men medgang og motgang er ikke bare noe sportslig. Vi er nok alle egentlig medgangssupportere. Grunnen til at vi vil være med på Prosjektet Vålerenga eller i Klanen er jo et ønske om å oppnå noe som vi ønsker at skal henge ved oss. Altså: Klanens bajaseri er medgang, Klanens oppgjør med rasismen i egne rekker er medgang, tifoarrangementer, sang, busser og fellesskap er forskjellige uttrykk for medgang. Og motgang er når noen andre gjør ting bedre enn vi selv gjør. Derfor viser baksiden av dette bladet at vår medgang nødvendigvis er noen andres motgang. Og det er jo gledelig.

Ideen til dette temaet kom en gang i 2008. Vi begynte å diskutere hvor dårlig stemningen ble på tribunen når spillet gikk dårlig. Og det ble bare verre og verre. I august spilte Vålerenga utrolig dårlig og under kampen mot Strømsgodset (deres eneste seier på gress den sesongen) gikk «halve tribunen» da Christer George puttet Godsets 2-1-mål ti minutter før slutt.

«Forslag til nr. 80: (Medgang og) motgang: Det tempoet Klantribunen tømtes på mot slutten av kampen mot Strømsgodset må være noe nær en ny rekord? Hvordan takler man motgang, hva er egentlig motgang, hva er «riktig» supporteroppførsel osv. Oppsummering av alle nedturer gjennom historien...», skrev et redaksjonsmedlem på internforumet vårt.

Men vi kom fram til at det nok ville bli for mye sutring, syting og gnåling om hvor bra alt var før. Så nå har vi løftet fram temaet igjen: Denne gangen har det nok blitt for mange positive artikler. I Klanen husker vi nemlig ikke mer enn til forrige måned, men vi velger å forkle det som minner fra gamledager.

Vi synes vi har fått en god kombinasjon av artikler. Og gleder oss over alle de gode bidragene.

Kjell Henning Thon, redaktør

VIF, oppturer og nedturer gjennom over 100 år

Tekst: Bjørn Arild Gjerdalen
Foto: Vålerenga Historielag

- snekkeriet i Vålerenggata 29, 29.07.1913
- Spring bytter heldigvis navn til Vålerengens IF i 1914
- VIF kom med i fotballkretsen i 1917.
- Vålerenga kom endelig med blant de store, da idrettsforeningen rykket opp i A-klassen i 1921.
- VIF spilte sin aller første kamp i Norgesmesterskapet i 1922, Vålerenga slo Nordstrand 6-0 på Dælenenga.
- Kretsmester for første gang i 1927.
- Vålerenga taper 0-9 for Kvik Halden i en 2. rundekamp i 1930.

- Asbjørn Andersen scorer 6 mål i en rundekamp mot Ski i 1952
- Vålerenga vinner 11-0 i en rundekamp mot Sørumsand i 1937.
- Tippen fikk Egebergs Ærespris i 1938.
- Gjennombrudd i ishockey, den første bøtta i 1960.
- Bohemene på 60-tallet.
- Bruno var en av Bohemene, og var landslagsspiller i både fotball, ishockey og håndball! Bruno spilte Fotball og ishockey i VIF, men Kampegutten valgte å spille håndball i Grønland da de spilte i Hovedserien.

- Sirkus Vål'enga! VIF styret likte ikke at Bruno spilte håndball for Grønland, de mente at han i vintersesongen burde konsentrere seg om ishockey i Vålerenga. Når så Bruno valgte å spille en landskamp i håndball i stedet for en klubbkamp i ishockey, valgte VIF-styret å gi ham tre måneders karantene som straff. Noe som ville gjort at Bruno blant annet ikke kunne bli med til ishockey-VM. Slikt blir det naturligvis bråk av og sirkus Vål'enga var i gang... Det hele endte med at styret trakk seg og Bruno slapp karantene og ble likevel klar til ishockey-VM.
- «Bamse» Hansen fikk historiske 10 poeng på VG-børsen i en kamp hjemme på Bislett mot Fredrikstad i 1963, kampen endte 2-2.
- Seriemester for første gang i 1965.
- Vålerenga juniorer blir Norgesmestere både i 1967 og 1968
- Vålerenga rykker ned i 3. divisjon i 1970, klubbens svakeste år gjennom tidene...
- Årsmøtet 1971: Skal vi legge ned fotballavdelingen? Men Makker'n står opp og redder fotballen. Makker'n eide deretter klubben i 7 år.
- Vålerenga rykker opp i toppserien i 1974, tar bronse og Trond Hoffvedt storspiller
- Terje Olsen og Rune Hansen gikk fra Vålerenga til Lillestrøm i 1975 etter at VIF rykket ned i 2. divisjon.
- Odd Iversen kommer til Vålerenga i 1976. Ikke bare scoret han mange mål og sto fram som en vinnertype, han var litt av en type også. Trener'n på slutten av 70-tallet var litt gjerrig på det, og spanderte bare en runde med halvlitere på gutta etter en kamp i Sarpsborg. Da

trakk Iversen frem en tusenlapp og reiv i på hele gjengen.

- Vålerenga snøt Lillestrøm for gullet i 1978, Lillestrøm trengte en seier i den siste serierunden hvor de skulle møte Vålerenga på Åråsen. Vålerenga vant 3-1!
- Cupmester for første gang i 1980. Slo LSK 4-1...
- Gullalderen på 80-tallet...
- Jørn Andersen scoret 23 mål på 22 kamper i 1985.
- 65 000 møtte opp i Romania i 1982 for å se Vålerenga spille mot Dynamo Bucuresti.
- Hockeyoppgjørene på Amfi'n på 80-tallet, superrekka med Ilkka Karna, Geir Myhre og Sleiper'n. Ilkka Karna 60 mål og 87 poeng i 1981-82 sesongen..
- Vålerenga spiller en hjemmekamp på Briskeby Gressbane på Hamar i 1984.
- VIF klar for skifteretten i 1987, trues med konkurs

- May Aas gir seg på A-laget til håndballdamene etter 31 år sammenhengende på A-laget! Altså fra 1956 til 1987...
- Klubben reddes økonomisk i 1988
- Vålerenga gikk i 1989 i forhandlinger med Frigg om en mulig sammenslutning.

- Vålerenga vant en nervepirrende kvalik i 1989 og rykket ikke ned og valgte da heller ikke å fusjonere med Frigg.
- 550 tilskuere i hjemmekampen på Bislett i kampen mot Fyllingen i september 1990.
- Klanen blir stiftet i 1991.
- I 1992 ble den siste kampen for sesongen et være eller ikke være for klubben. Før den siste kampen lå klubben på nedrykksplass, skulle det bli spill på tredje nivå enda en gang? Det ble heldigvis et være da Eik ble slått 3-0 på Tønsberg Gressbane. Klanen var for anledningen smokingkledd og sang «Vi rykker aldri ned».
- Verste økonomiske krise noen sinne i 1995.
- Vålerenga rykker ned i 1996, men Klanen står igjen etter kampslutt og viser sin beste side i motgangen.
- Festen på Rockefeller etter cupfinalen i 1997...
- Underet i Istanbul i 1998, Vålerenga går til kvartfinalen i Europa.
- Vålerenga druknet i gjormeslaget mot Sogn-

dal på Ullevaal i 2000, rykker ned.

- 2002: NM-gull på Ullevaal... igjen...
- Vant kvalikdramaet mot Sandefjord i Vallhall i 2003. Takk til tidenes dommer!
- Tidens gulldrama i 2004. Det ble til slutt sølv på målstreken, også takk til Lyn...
- Seriemester 2005, som vanlig på bortebane. Stor feiring ved Rådhuset.
- Bronse i 2006, dermed gull sølv og bronse på tre år.
- Nytt NM-gull i 2008, ny gullalder...
- Håndballgutta i toppserien i 2010.
- Vålerenga slår Lillestrøm på overtid på Ullevaal i 2010 og sikrer seg sølvmedalje. Et sølv med gullsmak.

Klanens årsmøte

9. mars 2011 klokka 18:00.

Stedet er ikke bestemt, all informasjon kommer selvsagt på klanen.no når det nærmer seg. Årsmøtepapirer på samme sted fra 23. februar.

Klansropet trenger

Annonseselgere
InDesignere
Tegnere/illustratører

En viss erfaring enten med annonsesalg (eller i hvert fall salg), med produksjon av sider i InDesign, tegning eller illustrasjon (frihånd eller Illustrator) er en fordel.

Ta kontakt med oss!
dugnad@klanen.no

En øl eller to ved utgivelsen av nytt blad,
pizza når du har vært ekstra snill.

Ellers er betalingen i form av lønn i Vålerenga-himmelen

Neste nummer

Klansropet nummer 86 kommer til seriestart i fotball og har tatovering som tema. Send oss bilder, tekster, artikler og tanker om temaet. Har du tatoveringer på spesielle steder? Skal du ta en Vålerenga-tatovering? Vi har også plass til artikler om alle mulige andre Vålerenga-tema, leserbrev, skjerfebilder og det meste av annet stoff om Vålerenga-relaterte saker.

Ta kontakt med oss på epost: ropet@klanen.no. Deadline er fredag 4. mars 2011

Kjære Vålerenga-venn, kjære Klans-medlem

Jeg er bedt om å skrive om den ultimate «medgang motgang-opplevelsen» i min tid som VIF-direktør. Og er det noe det er flust av i fotball så er det jo medgang og motgangsopplevelser. Til og med i løpet av en enkeltstående kamp inntreffer faktisk begge deler hele tiden. Egentlig veldig slitsomt, men også dette faktum som gjør det hele så fascinerende.

Det å unngå nedrykk emosjonelt sterkere enn å vinne ligaen. Det er sterkere å score i siste sekund og dermed beholde plassen i Tippeligaen, enn å score i siste sekund og vinne Tippeligaen, selv om det siste er veldig skjønt det og da...

Konsekvensen av å ikke vinne gull, men å få sølv, er ingenting i forhold til konsekvensen ved å rykke ned. Derfor er seieren ved å vinne over motgang, (beholde plassen) så mye viktigere, sterkere, bedre og ultimat enn seieren i medgang. (Vinne gull) Jeg tror det kan sammenlignes med at du nesten dør, får dødsdommen, men i siste liten likevel overlever på mirakuløst vis. Det er selvsagt mye sterkere enn å bare være frisk hele tiden.

Og det var det som skjedde i Valhall. Vi var nesten død, hadde fått dødsbudskapet, vi skulle rykke ned. Men så berget vi alt på mirakuløst vis i siste sekund. Og derfra gikk det bare en vei. Det ultimate medgangs øyeblikk – som lett kunne blitt det motsatte.

Valhall var full, og jeg planla å bli det. Sørpe full. Vi var i ferd med å tape alt. Sandefjord hadde kampen i sin hule hånd, vi var minutter fra ikke bare rykke ned, men gå konkurs, miste spillere, legge ned aksjeselskapet, sparke ansatte, kutte budsjettene osv. osv. osv. Elendigheten vil neppe noen ende ta.

Egentlig det totale kollaps slik vi kjenner Vålerenga Fotball i dag. Helt Lyn.

Jeg satt i kantina og så utover hallen, og kjente en tomhet jeg ikke før hadde opplevd. Jeg hadde jo ikke trodd at det skulle ende slik. Tross alt, Sandefjord liksom. Og Tom Nordli, ikke akkurat beste-kompisen til Reka, var i ferd med å ydmyke både Reka og hele Vålerenga på det aller groveste.

Ukesvis hadde gått siden den første iskalde kampen på kunstgress jeg tror det var i Tønsberg et sted. Jeg klarte ikke være i landet mellom de to kampene. Alt stod stille og bare ventet på resultatet av returkampen. Og med 0-0 hang alt i løse luften. Ingen spillere kunne hentes, ingen sponsoravtaler signeres. Alt avhengig av en eneste ting, vinn eller forsvinn.

Jeg dro – tro det eller ei – en uke til Sør Afrika på ferie med 10 kompiser. Jeg betalte til og med turen til alle, jeg ville bort og tenke på noe annet. Men jeg tenkte nesten ikke på noe annet hver dag enn denne forbannede kvalikkampen. Som vi selvsagt måtte skulle og ville vinne.

På telefonen til Reka hver dag, men han klarte ikke akkurat å roe meg ned, selv om Reka var flink til å fortelle hvor dårlig Nordli var som trener, ble jeg ikke beroliget.

Jeg ringte Erik Hagen en dag. Vi hadde god tone, og jernmannen fra Veme ville kunne overbevise meg at dette ville gå bra.

– Jeg har sitti på do hver dag med løs mage, jeg er dritnervøs, var det han kunne fortelle. Ikke så mye hjelp. Jeg heiv innpå mer sørafrikansk hvitvin.

Kanskje assistenttrener Bakke kunne hjelpe.

– Fy faaaan, sa Geir Bakke. Jeg tør ikke tenke på hva som kan skje.

Jeg bestilte ny flaske.
Det hele var jævlig. Så kom kampdagen.

Vallhall fyltes opp, folk var spente, nervøse, redde. Ingen sang. Bare nervøsit, kaldsvetting og stive smil og blikk.

Reka ba meg si noe til spillerne før kampen.

Særlig. Hva fan skulle jeg si? Stå på, liksom? Gi alt dere har! Nå står alt på spill! Klarer dere ikke dette går alt til helvete. Ta dere sammen, faaaaaan.

– Få dem til å le, sa Reka.
Jeg prøvde. Bolthof humra. Dett var dett.

0-1. Det åpna på verst tenkelige måte. Nå måtte vi score to om det skulle gå. Helvete. Vi er nede

1-1. He he. Reka i slaget, dunka inn frispark. Valhall jubla, men det er jo fortsatt ikke nok. Vi er fortsatt nede

2-1. Piroja heading etter Reka frispark. Deilige saker. Bra jubel, god stemning, men tilbakeholden. Alle smiler, Reka virker innbitt. Vi er oppe

2-2. Faaan, fan fan fan. Nede igjen. Drit og møkk. Nordli med påklistra stoneface. Superirriterende.

2-3. Som om ikke det var nok, er vi tilbake til å måtte score to. Fredrik dust Thorsen ex Vålerenga. Hengslete fyr. Kvalmt, vi er nede igjen. Nordli med knyttet neve mot egen benk. Helt jævlig.

Oslo Fotball, kvalifisering til eliteserien Vålerenga - Sandefjord 5-3, Vallhall. Vålerenga-trener Kjetil Rekdal og VIF-direktør Kjetil Siem tok til tårene etter at VIF vant 5-3 og beholdt plassen i eliteserien. Foto: Morten Holm /SCANPIX

3-3. Nytt håp! Hårdusken David Hanssen med skudd i krysset med venstre fra 17 18 meter. Du snakker om. Men fortsatt nede.

Pause

Jeg møter blikket til Andreas Augustsson som gikk fra oss til Sandefjord før sesongen nede i gangen. Vi var på godfot da han var hos oss, nå lyste trynet hans av hat og hevn mot meg. Drittunge.

Jeg fortalte om episoden til Reka. Som bare stirra tomt på meg.

– Glem no han da for helvete, bjeffet Reka. Godt poeng. Jeg gikk og pissa og feis høyt. Skikkelig på golvet kar jeg da liksom. Bolthof humra igjen.

2. omgang var en slags zombie-tilværelse. Helt stille og masse lyd på samme tid. Jeg har aldri vært spesielt tynn, og denne omgangen opplevde jeg noe nytt på matfronten. Jeg begynte å trøstespise pølse og lompe. Var så mett at jeg var kvalm, men svelget bare unna. Akkurat som om når alt likevel går til helvete kan jeg like godt bli skikkelig tjukk samtidig. Faen for et galehus.

Min gode venn Talip i kantina spurte kjekt mens jeg tok på ketchup;

– Ar do narrvoss?

Vålerenga mot rasisme my æss. – Det heter nervøs, Talip. Prøv å lær deg norsk nå da. Og det heter ikke do, men du. Før vi rykker ned, si i det minste nervøøøøø. Kom igjen a, Talip.

Jeg tenkte til og med at hvis han klarer å si det, nervøs og ikke nervøos, så rykker vi ikke ned.

– Nervøos, sa Talip.

Jeg tok en pølse til.

– Hvor mange polser har du spist nå da, sa Talip.

– Ingen polser, sa jeg. Kun polser.

– Rokker ikke ned vetto, sa Talip.

Jeg tok på rå løk fra i fjor.

– Talip, lov meg en ting, rykker vi ikke ned, så åpner du alle kranene her. Jeg skal betale hvert øre. Bare server hva du måtte ha av alt til alle. Avtale?

– Avtale, sa Talip og smilte det smilet som bare han kan smile.

– Elsker deg, Talip.

– Elske, deg å sjefen.

10 minutter igjen. Alt var feil.

Dette går ikke, sa jeg til Elin Horn.

– Ikke si det a, sa hun med tårer i øya.

3-3, en håndfull minutter igjen, og Sandefjord ville rykke opp og vi ned på bortemålsregelen. Artig måte å rykke ned på gitt.

Mett, tjukk og nedrykka. Can you ask for more?

Jeg innså at slaget var tapt, reiste meg og sa; – Nei, jeg må gå ned og face all elendigheten.

Så fikk vi frispark. Jeg ventet. Stående, halvveis på vei ned.

Reka skulle ta det. Denne mannen kan gjøre ting ingen andre kan. Langt hold, men likevel ikke lenger enn at Reka klinka til. Jeg husker ikke detaljene, men jeg husker at jeg trodde den gikk inn, skrek i et slags hysterisk primalskrik i skuffelse da den traff tverrliggeren, og rakk å rope faen, som gikk over i et slags nytt skrik da Jonas Krogstad hoppa bakover på en måte jeg aldri har sett i fotball hverken før eller siden. Han må ha hoppet seks meter bakover, og heada knallhardt innover fortsatt svevende i lufta. David Hansen åpent mål. 4-3.

Vallhall eksploderte.

Så skjedde flere hysteriske ting, Sandefjord scora, men ble avblåst for farlig spill. Andreas Holter ble bytta innpå, reservelagstrenerens assistent på en måte. Og han heada bort alt. Sloss med Hjalmar Johansen, og det ene kaoset tok det andre. Jeg ble oppringt av en dame som utga seg for å være styrelederens høyre hånd mens Andreas varma opp. Beskjeden var klar; På vegne av styret forlangte hun at Holter ikke skulle inn, men Lars Bohinen måtte inn.

Jeg ba henne holde kjeft, og dannende meg brukte stygge ord for det kvinnelige kjønnsorgan for å understreke hva jeg mente. Den totale sinnsykdom var nær.

Tommy Edvardsen kontrer, legger inn på tvers, 1 minutt på overtid. Jonas Krogstad.

5-3. Game over. Vi er oppe! Et brøl det er umulig å sette ord på, og som ingen ende vil ta, men bare fortsetter og fortsetter jaller.

Taket på Vallhall løsna i forføyningene og jubelen gikk rett til himmels og Gud var med oss.

Presten i Vålerenga kirka har aldri avgitt så mye kroppsveske og vi var alle i en ekstase av følelser selv ikke sex har å by på. Jeg gråter ikke av glede mens jeg puler. Kun etter første gang med nabojenta for omtrent 35 år siden. Siden ikke.

Men dette tok fullstendig overhånd av alt jeg hadde vært borti. Beruselse av ypperste merke. Adrenalin, kåtskap, villskap. Brotherhood, samhold. Lag. Familie. Jeg ringte kona mi på Gran Canaria. Klarer ikke snakke. Bare hiksta at jeg elsket henne og snart kom jeg for å ta henne.

Hele kvelden og natten fortøner seg som en orgie i glede, omfavnelser, gråting latter og sang. Alle var venner.

Sett i ettertid er det aldeles ubegripelig hvordan voksne folk kan oppføre seg på grunn av en fotballkamp. Det eksisterer et bilde tatt av Dagsavisen av Reka og meg hvor vi omfavner hverandre gråtende nede på banen etter kampslutt.

– **Vi klarte det, sa jeg.** – I klarte det, sa Reka, og vi begge trodde at dette var det viktigste øyeblikket i verdenshistorien akkurat da.

Kanskje er det patetisk, kanskje er det ikke.

Men ett er sant. Hadde ikke Jonas Krogstad hoppa seks meter bakover, og hadde ikke, hadde ikke, og VIF hadde rykka ned. Ja da, hadde alt fortont seg veldig annerledes deretter.

Det ultimate medgangøyeblikket, som snudde alt og vi tok de to påfølgende år sølv og gull, kunne svært lett ha blitt det motsatte. Så nære, og så fjernt.

Sånn sett var det kanskje ikke så patetisk å gråte en skvett likevel.

Kjetil Siem

SKAL DU
FORNYE, FORBEDRE,
SKIFTE UT, REHABILITERE,
RESTAURERE, OPPGRADERE,
REPARERE, ERSTATTE, TILPASSE,
FRISKE OPP, JUSTERE, KORRIGERE,
BEDRE, PERFEKTURERE, UTBEDRE,
RAFFINERE, RENNOVERE, BØTE,
EMENDERE, GJENOPPRETTE,
IMPLEMENTERE, LAPPE,
KONSOLIDERE, STELLE,
OVERHALE, VØLE,
GJENOPPRETTE
PUSSE OPP.
HAR DU EN
DRØM? OG
TRENGER
STRØM

SOM MEDLEM
AV KLANEN FÅR
DU 10% RABATT
KONTAKT OSS

St. Halvard Elektro AS

Tlf. 954 04 204

Mail: rune@sthalvard.no

Autorisert EL. installatør. St.Halvardsgate 23, 0192 Oslo

Hva skjedde med Vålerenga?

Fra undergang til suksess på ett år uten at noen har gått fullstendig av skafet av den grunn. Er Vålerenga i ferd med å bygge noe som kan vare?

Tekst: Stjålet fra VPN
Foto: Kevin Skjøthaug

25. oktober for et år siden ruslet motløse supportere ut av Ullevål etter tap i siste hjemmekamp mot Sandefjord. Seier ville gitt mulig håp om 4. plass, i stedet fikk vi massearrestasjoner av supportere, presentasjon av noen titalls millioner i under-skudd og på forumet kunne man lese utsagn som:

- Er glad jeg ble hjemme... i dag også
- Shelton var skrøpelig i annen omgang og for-tjente benken.
- Takk for i år, det har vært flaut både på og utenfor banen.

- Hadde man ikke visst bedre, så ville man tro at alle hadde vært seriøst på fylla i går!
- Skammelig dårlig innsats av gutta i dag.
- Lights out. Sesongen er over.
- Interessen er borte.
- Hvis vi ser på VIF-historien er det dessverre større sjanse for at flere av de unge gutta får en tung sesong neste år
- Da settes punktum for en sesong som har vært rar på mange måter.

Etter dette var det kun en bortetur til Kristiansand som er enda kjøpere på den tiden av året enn ellers, for vi lot vintermørket for alvor hugge tak i våre sinn.

Noen ville steine Martin Andresen etter sjuende plassen, andre ville lynsje Pål Breen for under-skuddet og alle ville jage grevlingen som iverk-satte systematisk trakassering av supportere ut av landet.

Så skjer det noe når julefreden senker seg.

17. desember melder Dagboka at Martin Andresen nærmer seg pensjonstilværelse som fotballspiller mens Freddy dos Santos forlenger for to nye år. Samtidig lysner dystre Vålerengasinn og så smått sniker den ekle følelsen av positivitet seg inn i de tusen hjem.

Rekordtidlig seriestart ender med seier og rundju-ling av Viking som fyrer ytterligere oppunder den gryende optimismen.

Folk smiler mer, har ikke lenger like friske rase-

riutbrudd, men vi merker allikevel en avventende holding til videre resultater.

Folk nekter rett og slett å slippe seg skikkelig løs.

Serierunde 16. inntar Vålerenga andreplassen på tabellen, ett poeng foran Tromsø og etter 23. serierunde har vi et forsprang til Tromsø på 6 poeng mens vi er 7 poeng bak serieleder Rosenborg.

På dette tidspunktet utropes Rosenborg til se-riemestere mens vi i Vålerenga fremdeles har en avventende holdning til om dette virkelig holder.

Tidvis briljant spill og nærmest geniale taktiske grep av Martin Andresen får ikke Oslofolket til å ta helt av.

Fremdeles ligger den avventende følelsen så tjukk over Ullevål og Valle at man kan kutte den med kniv.

Meldinger kommer inn om at Vålerenga er best i klassen på økonomi, et sykkelig underskudd er snudd til noe som ligner mistenkelig på over-skudd, Vålerenga vinner fremdeles kamper og er stort sett best i 2. omgang og publikum tar...vir-kelig ikke av.

Det spilles en slags seriefinale på Lerkendal, en se-riefinale som ikke er reell og som vi taper, og folk er fremdeles engstelige for at noen skal rappe søl-vet vi har i lomma.

Litt over ett år etter det forsmedelige tapet mot Sandefjord forlater flere tusen smilende mennes-ker Ullevål.

Spillerne har fått sine velfortjente medaljer og hyl-let av Klanen og øvrige tilskuere.

Fremdeles ligger en eim av noe uforløst i luf-

ta, en følelse av at det fremdeles kan gå til helvete. Ikke noe fyrverkeri ble avfyrt på klubbens reg-ning, ingen spiller spratt sjampanje eller ikledd seg merkelige hatter i forbindelse med medaljeut-delingen.

Riktignok kostet klubben på seg noen ballonger og litt konfetti og spillerne ruslet en ekstra runde rundt til supporterne.

Dette er betryggende å se.

En medalje gjør ikke at man er verdensmestere, en medalje betyr ikke at arbeidet er utført for godt.

Etter bronzen i 2006 fikk vi lasershow og pyro. Brann tilta fullstendig etter gullet i 2007. I 2008 gikk Stabæk bananas for sitt gull og Fredrikstad frika ut over sitt sølv.

Molde på sin side utpekte seg selv til seriens moralske vinner til tross for at tabellen viste en hederlig andreplass i 2009.

Hva skjedde med disse laga?

Ikke mye bra.

Vålerenga har riktignok tatt rev i seilene og er nå på stø kurs mot noe bra.

Noe jævlig bra!

Vi får bare håpe administrasjonen og det sportslige apparatet på Valle fortsetter sitt syste-matiske arbeid med å få gode resultater i regn-skapsbøker og på banen i 2011.

Så kan vi som møter på tribunen ta på oss jobben med å miste hodet og ikke forvente at alt går til helvete neste serierunde.

Eller runden etter det.

Måtte seriestart 2011 komme i rakettfart!

Good times, bad times

You know I've had my share.

Livet som Vålerenga-supporter har hittil vært en dans på både roser og torner, men vil man egentlig ha det på noen annen måte? Rosenborg vant 13 seriegull på rad. Hvor fantastisk er følelsen av å vinne gull nr. 13 på 13 år?

Jeg så VIF vinne bømte etter bømte i hockey på 80- og 90-tallet, og jeg må innrømme at det etter hvert blei en vane, et krav og etter hvert en sånn «been here done that»-greie. Men blir blasert og greier ikke å mobilisere den helt store gleden eller entusiasmen selv om man prøver som bare det. Takk skaperen for nedturene!

En supporter er som best når han slår nedenfra og

oppover, da er han sulten og entusiastisk, lojal og punch, da synger han mer og høyere, og jubler kraftigere og mer ekte over hver eneste scoring og hvert eneste viktige poeng. Husker dere 1997 og veien tilbake mot toppen?

Følelsen alle vi 18 000 hadde da vi slo Brann ut av cupen på Bislet en varm og klam sommerkveld. Vi slutta aldri å syngre, vi slutta aldri å juble, og vi som

etter hvert havna nede på gamle Cordial slutta heller aldri å drikke den kvelden og natta. For en fantastisk opptur etter flere år med gedigene orgier i middelmådigheter. Der og da var vi best i Norge, følte vi, selv om klubben spilte i 1. divisjon.

Samme sesong vant vi til slutt cupen for første gang siden 1980 etter en herlig match mot Godset på Ullevaal, 27 års utålmodig venting var endelig over.

Og hva med bortematchen i Stavanger? Dette var første gang Klanen arrangerte flytur og sensasjons-sultne NRK var ombord og lagde reportasje, a-tog i midtgangen diverse tusen fot over bakken er vel strengt tatt ikke helt etter luftfartsverkets foreskrifter...

1997 var alle oppturers moderår. Ingen over, ingen ved siden. Vel har vi vunnet seriegull og tatt cupen både før og etterpå, men 97-følelsen var helt spesiell, en slags født på ny følelse som ellers vel bare er strengt religiøse mennesker forunt, men så er jo Vålenga også en rellion, eller hva?

Den sangen starta jeg forøvrig å dikte på mens jeg satt i lastebilen og venta på grønt lys uttafor det gamle polet i Grønlandsleiret en gang litt tidligere på 90-tallet, en opptur det også, å bidra med klas-siske tribunesanger på vålengelsk.

Fra 1985 opplevde klubben en nedtur som varte helt fram til 1993, og vi som trofast fulgte laget borte og hjemme gjennom disse magre åra fant ikke mye å trøste oss med, bortsett fra flaska da, før, etter og ikke minst under matcha.

Med John Carew kom gleden tilbake til Vålerenga på 1990-tallet.

➤ Suksess på banen og suksess på stadion er to forskjellige typer medgang.

Tribunefyll var utbredt på den tida og det hele kulminerte i 1987 da man bestemte at der skulle spilles lørdagskamper for å øke interessen og publikumstalla. Tiltaket blei alt annet enn en suksess for alle andre enn oss tribuneslitere som opplevde de reiste hvetebrødsdager hver eneste lørdag rundt omkring på slitne ståtribuner.

Det var hockeysveiser, kvarte bittere og diverse ar-restasjoner jeg ikke skal komme nærmere inn på, rekorden var 28 bura inn av 40 på bussen i en kamp borte mot Kongsvinger. Fylla hadde definitivt skylda og forbundet fant fort ut at lørdagskamper ikke var tingen.

Vålerenga trakk vel stort sett mellom to og fem tusen på Bislet på denne tida og vår «harde» kjerne

bestod av rundt 150 syngende fans og noen wan-nabe hundre i utkantene, resten holdt seg langt unna galskapen. Smart og politisk korrekt oppførte vi oss definitivt ikke, men sang det gjorde vi, all-tid, høyt og uten filter. Apeberget var kanskje ikke et dumt navn på oss den gangen, sette med etter-påkløskapens øyne...

Sportslige nedturen kom på rekke og rad, men denne tida blir allikevel huska som en herlig tid hvor alle kjente alle og hvor hver eneste scoring blei jubla for som om den skulle være den siste. Dere som har kommet til etter 2004 veit ikke hva dere har gått glipp av av herlige skandaler og nedturen, jeg ville ikke vært en eneste av dem foruten, inkludert banankasting og blotting mot onkel politi. Man lærer så lenge man lever og er du gutt så er du gutt.

Dreit oss ut gjorde vi, men aldri blei folk skikke-lig skada, i hvert fall ikke fysisk. Ingen kan lenger rope «Allah er en ...» (se, jeg tør ikke skrive det en gang) på tribunene i frykt for å få folk med skjegg og rare klær på døra to dager seinere, synd men sant, noe som viser hva som har skjedd med byen vår.

Tenk bare på hvor mye vi har kødda med prester og kristne opp gjennom åra, for ikke å snakke om feite folk, bønder, skalla dommere, kvinnfolk, samer, tynne østlendinger og blonde svensker.

Vi hadde jo køddesanger om Idi Amin, IRA, alle mulige og umulige kjønnssykdommer, Adolf Hitler og Hansen i fjerde, vi var gutta i gata som flei-pa om alt og alle både i tide og i utide. Den tida er

over nå og jeg veit ikke om det er noe framskritt at alt skal framstå så forbanna strømlinjeforma og politisk korrekt. Jeg forbeholder meg fortsatt retten til å slenge dritt til en motspiller, om han så er gul, gusjegroenn, hvit eller svart, hvis han skader eller gjør noe faenskap med en av våre spillere, da mener jeg ikke lavpanna utrop som «din jævla neger», det blir for dumt og lavpanna.

En fiende av VIF er en fiende av VIF. Ingen skal spares, uansett utseende, selv om tribunemoralpolitiet himler med øya og mumler rundt seg om rasisme. Rasisme er for meg det samme som å behandle folk ulikt. Jeg behandler alle like bra eller like dårlig, møkk er tross alt møkk.

Flere opp- og nedture? Jeg har for eksempel vært så heldig å oppleve alle klubbens cupfinaler fra tribuneplass. Disse rangeres fra best reint opplevelsesmessig til verst: 1980, 2008, 1997, 2002, 1983, 1985.

Før kampen i 1980 stod vi ute i kø hele kvelden og natta i bitende kulde for å skaffe oss billetter, det samme gjaldt for 83- og 85- finalene, da setter du virkelig pris på din dyrebare billett. **Stemmingsmessig er uten tvil** finalen mot Stabæk den aller beste, da viste Klanen hvor mektig den er når alle står samla på en tribune. Da er vi konger.

Andre oppturer? Besiktas, Chelsea og Newcastle

Klanens styre – her representert ved Anders Krystad og Børre Bjerkland får honnør av de høye herrer.

Da Vålerenga vant cupen i 1997 ville butikkene i Oslo hylle laget.

borte er alle klassiske turer man aldri glemmer og som virkelig satte VIF på utenlandskartet. Graz var også en feit tur og hvem glemmer vel Flora Tallin...

Kvalikkampen mot Sandefjord i 2003 står for meg fram som tidenes største nervepåkjenning og kanskje også klubbens viktigste kamp noensinne. Hadde noen tilbudt meg crack når det gjensto et kvarter av den kampen hadde jeg faen meg tatt det.

Etterpå måtte jeg bare dra hjem og legge meg rett ut, totalt ukjørt og følelsesmessig helt på trynet. Sånne kamper glemmer man aldri og heldige er vi som får oppleve dem. Så lenge det hele ender godt.

Maratonmatchen på Åråsen mot LSK kommer også høyt opp på lista, «det er bedre at I scorer enn at du bommer» er jo en tidløs klassiker!

Alle tap uansett når og hvor mot Lyn eller LSK er den totale nedtur. Og jeg har fått med meg mange. 4-1 borte mot Rosenborg høsten 2004 er muligens den beste kampen jeg noensinne har sett et VIF-lag spille, i hvertfall på Lerkendal, og den sesongens siste kamp hjemme mot Stabæk vil sannsynligvis for evig og alltid være den beste opplevelsen reint stemningsmessig.

Hele Ullevaal hoppa samtidig og skjerfhavet var tidenes beste, jeg er redd for at vi aldri får oppleve noe lignende igjen, en magisk kveld som endte med sølv med kraftig gullsmak.

Seriegullet i Skien året etter var helt greit og moro nok det, men her var det mye som skurra. Ellers husker jeg Kristiansand i 1981 da vi slo Start borte i siste serierunde og sikra oss klubbens første seriegull siden 1965, det va'kke kjedelig det heller, det var den gang vi gikk med skjerf knytta rundt begge håndledda....

En litt mer bortgjemt opptur er seieren borte mot EIK i 1991 som sørga for at vi på mirakuløst vis unngikk nedrykk til 2. divisjon. Her snakker vi

hallelujastemning, storming av banen og ubrukelige Olle Nordin på en bisarr gullstol. Da var vi på kanten av stupet da.

Vålerenga har gitt meg mye av alt helt siden den spe- de starten som tribuneslitter midt på 70-tallet. Og sesongkort kommer jeg til å ha til den da' n jeg dør. Får håpe det drøyer litt ennå.

KjellG.

Artikkelforfatteren har alltid vært en velkledd og kjekk mann.

Åpningstider:
Mandag-Torsdag
15:00 - 23:30
Fredag & Lørdag
15:00 - 01:00
Søndag
15:00 - 23:30

Enga

Restauranthus

På hjørnet av Vålerenggata og Smaalenødgata finner du Enga Resturanthus. Dette er en intim Vålerenga-bar med tilhørende Restaurant.

Her kan du få alt av matservering, og vi legger også til rette for selskaper og annen moro.

Fra vår bar kan du se alt av Vålerenga's kamper på storskjerm, mens du nyter barens edle dråper.

I helgene har vi deilig Enga frokost med god mat og drikke til en billig penge. Bohembussen starter sin reise til Vålerenga hjemmekamper herfra, så det er også et godt alternativ på kampdager.

Det er ingen hemmelighet at stedet har en sterk tilknytning til Vålerenga. Har du blått blod vil du helt sikkert føle deg hjemme hos oss. Velkommen!

Adresse: Vålerenggata. 5, 0657 Oslo

Telefon: 24 07 17 00

Den lange veien hjem...

Lyset slukkes i Hamar OL-Amfi. På tribunen er det kun igjen trofaste slitere som feier søppel etter publikum som for lengst har forlatt arenaen. Tavla ønsker velkommen til ny kamp tirsdag. Men dagen er på ingen måte over for St. Halvards menn...

Tekst: Atle Enersen
Foto: Line Svalastog

For veien tilbake til Oslo er lang, lengre enn man skulle tro. Og har man et tap med seg i sekken er den lengre, litt lengre enn lang. Lyspunktet den søndagskvelden blant spillerne ser ut til å være livet de tilreisende supporterne fra Oslo laget på tribunen. Karakteren er bedre enn bestått, M+ om man skal tolke spillerne. Og noe positivt er det all tid godt å ha med seg etter et tap.

Tapet skal bearbeides, og ritualene rundt dette er like mange som ritualene før kamp. Den eneste fellesnevner vi kan finne er at de tar av seg utstyret, deretter er handlingene like mange som i troppen.

I gangen utenfor garderoben ligger en av gutta og tøyer ut. Ser man på blikket er det klart at kampen gjennomgås i den indre kinosalen. Dyp konsentrasjon, blikket stivt, og man kan nesten høre tannhjulene knirke. En av lagkameratene kommer lett joggende og slår seg ned sammen med han som ser film i sitt indre.

«Du... Når jeg går inn i sonen slik som i...».

Prate om det... Gjorde jeg rett? Bekreftelsen kommer fra fyren som for litt siden satt alene i kinosalen. Jo da, men avslutningen ble hindret av en forsvarsspiller.

Ute i gangen mellom de to ishallene har en liten gruppe samlet seg og hepper ball. Stille til å be-

gynne med, men de tiner opp etter hvert. Løse kommentarer, småfleipete, ikke anklagende men bearbeidende. Tapet var de sammen om, og de er sammen om å bygge hverandre opp igjen. «Dritbra den dragninga du hadde der i...», «Jeg var oppe i taket når du skjøt der, at ikke den gikk inn skjønner jeg f... ikke!»

Aftenpostens journalist har fått sitt fra trenerne og forsvinner galopperende av gårde. Han er fra Nord-Norge men har blitt bitt av hockeybasillen.

Utenfor ved bussen står noen ivrige lokale autograffegere med en brukket spak. «Kommer Tommy Lund snart eller?» Vi vet ikke, Tommy driver med sitt inne.

På «Iskroa» serveres det mat. De virker bunnløse, men entusiasmen er ikke akkurat stor over retten. «Hos oss får de stek og spekemat, her får vi bokslapskaus...» kommer det litt mutt fra et hjørne. Men en toppet tallerken går allikevel ned. Gutta er ikke bortskjemte, vel, litt da. Kokken på Jordal tryller frem de lekreste retter til både dem og gjestende lag, her er det litt enklere.

«Brødre i lapskaus»... På banen er de fiender, her, etter dusj og pakking, er de likeverdige de to lags spillere. Lapskausen går ned uansett om man spiller i gult eller blått. For nesten alle i hvert fall. Noen synes lapskaus er håpløst og raider gatekjøkenet. Ikke akkurat etter Fedons oppskrift, men så er ikke disse gutta ballerinaer heller.

I bussen er det heldigvis baguetter igjen som kokken har sendt med. På tross av en toppet tallerken lapskaus går en baguette inn på tvers hos et par mann som dessert. Bunnløst. Kanskje ikke så rart når du har slitt deg gjennom oppvarming, kamp og nedjogging.

Til slutt er alle mann på plass og bussjåfør Bjørn Erik starter transportetappen. Utstyrsbilen med materialforvalterne er for lengst passert Stange. Når bussen ankommer Jordal må de ha ryddet ut av bilen og være klare til en ny ladning utstyr.

Foran i bussen, på guidesetet, sitter en av spillerne. Hele veien hjem. Stille. Ser film han også, ikke «Gangs of New York» som de fleste bakover i bussen ser som tidtrøyte på de to TV-skjermene i bussen. Sannsynligvis ser han kampen om igjen han også. Eller kanskje er han bare sliten og ser på det uttrykkløse mørke landskapet bussen spiser seg igjennom.

Noen spiller kort langt bak, noen vinner og noen taper der også. Video-Bjørn klapper sammen PC'en. Redigeringa av opptaket er klart, nå kan trenerne overta det og gjøre de nødvendige analyser. Peter har allerede fått grovopptaket, men her er alle unødvendig elementer redigert bort, kun det nødvendige igjen.

Helsfyr. Oslo indre øst. Leonardo er for lengst ferdig og Klem FM har herjet i høytalerne en stund. Helt siden stjerna på Gardermoen. En av gutta forsøkte en duett med høytaleren. I det sangkarrieren tok livet av seg selv der og da var det greit å ha hockeykarrieren å falle tilbake på.

Når du passerer stjerna er det ikke langt igjen, da er Oslo nærmere enn tapet. Bussen begynner å røre på seg og i det han kjører inn i rundkjøringa på Vålerenga drukner sjåføren bussen i flomlys. Det føles i hvert fall slik. Hockeykroppen som var i vater i setet og strakk bena over midtgangen litt lengre bak er vertikal igjen.

Stemningen er ikke trykkende, det har den aldri vært. Men det tar lengre tid å gruble gjennom et tap enn en seier. Man tenker mer etter et tap. Heldigvis har ingen av gutta grunn til å bebreide seg

selv voldsomt. I dag stemte det bare ikke. Ingen store personlige feil, bare en umulig dag. Det blir noen slike i løpet av en sesong.

Den lange veien hjem er nesten slutt. Bussen stopper med et sukk utenfor Jordal Amfi. Det siste sukket, nå er det tirsdagens kamp som har overtatt plassen. Gutta tar bagene sine opp i garderoben. Roar sjekker brusbeholdningen og bekrefter at det holdt frem og tilbake i dag også. Den lille mannen med det store Vålerenga-hjertet er god til å beregne.

«**Jeg håper minst like mange** tar turen opp tirsdag». Det gjør de alle. Man er ikke så borte på borte-bane når man har litt eget publikum i ryggen. Og på dager som ikke virker helt så er det noe positivt å oppleve, noe å ta med seg på den lange veien hjem. Det er som å drikke Solo eller spise melkesjokolade på den norske sjømannskirke i London. Det har ikke noe med Jesus & Co. å gjøre, men det er en liten ting hjemmefra.

Et fullt felt i Hamar OL-Amfi under tavla, eller et lite stykke Norge i London.

Klanen.no trenger deg!

Klanen er iferd med å etablere nye hjemmesider. Vi trenger folk som kan bidra både med innhold, teknisk kompetanse, ideer og pågangsmot. På innholdsbiten er vi i første rekke ute etter folk som kan, og ønsker å skrive, men også deg som kan bidra med vedlikehold og rutineoppgaver, eller andre typer innhold.

Har du erfaringer og/eller kunnskaper innenfor noen av disse områdene, håper vi spesielt at du tar kontakt med oss:

- Wordpress
- vBulletin
- Programmering for internett (PHP osv)
- Generell webutvikling
- Photoshop
- Bildegalleriløsninger på nett
- Video og lydinnhold (streaming)

Ta forøvrig en titt på testutgaven av de nye hjemmesidene på <http://beta.klanen.no>

Arbeidet er som alt annet klansarbeid ulønnet og foregår på frivillig basis. Kanskje vanker det ett pizzastykke eller to på redaksjonsmøter, men vi lover ikke annet enn anerkjennende blick og godt rykte som bidragsyter.

**Send en e-post til
dugnad@klanen.no**

Sotahjørnet på Vålerenga, her ble oppturer og nedturer risset inn i krakken med kniv

VIF var lenge kjent som Laget fra Sotahjørnet. Nå er den gamle bygningen på hjørnet av Etterstadgata og Strømsveien borte, men miljøet rundt kafeen vil alltid stå skrevet i Vålerenga historie.

Frithjof Waldemar Klemp var fra Totengata rett nedenfor Sotahjørnet og var fast inventar i og utenfor kafeen. Her gikk diskusjonene høylydt både før og etter fotballkampene.

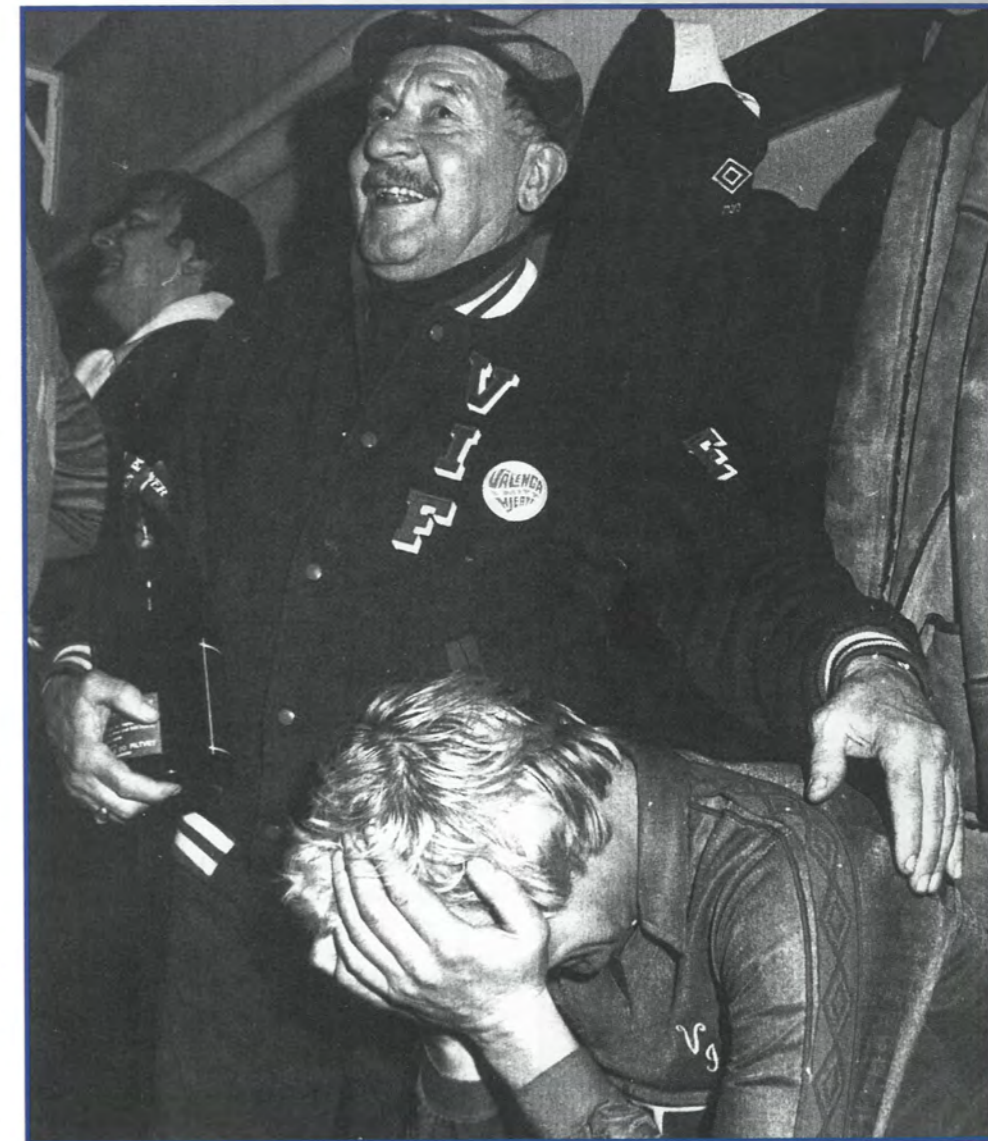
Norsk fotball har igjennom årene hatt sine flotte originaler, Klemper'n fra Vålenga var en av disse. Historiene om ham er utallige! Klemper'n hadde vært til stede på alle VIF sine kamper siden 1945, men aldri sett en hel kamp, det hadde han ikke nerver til!

Jeg husker at Klemper'n sto og jugde og minnes fra Sotahjørnet i forbindelse med cupfinalen i 1980. Navnet Sotahjørnet har sin særpregede opprinnelse ifølge Klemper'n; Mannen til en av damene i kafeen var feier og derfor ble det Sotahjørnet.

Utenfor Sota sto det en krakk – nesten 20 meter lang. Man måtte være tidlig ute for å sikre seg plass her. Det var smått stelt på Vålenga den gang, fortsetter Klemper'n, "det var ikke mye å foreta seg utenom fotballen. Derfor kunne det samles bortimot 100 mennesker på Sotahjørnet etter en Vålenga kamp.

Ble det tap var det ikke mange av spillerne som turde vise seg, men krakken kunne fortelle mye", sier Klemper'n og han fortsatte: "Her ble nemlig resultatene risset inn med kniv og spillerne som hadde levert en dårlig kamp fikk sitt pass påskrevet, og den som hadde levert en praktkamp fikk også risset inn navnet. Det sto mye å lese på denne krakken, men dessverre så forsvant den sporløst".

Bjørn Arild Gjerdalen

➤ Klemper'n i storform etter NM gullet i 1980. Yngve Andersen er nok fornøyd han også...

Et frastøtende søskenforhold?

Under vår forenings vakre paraply finnes det etter hvert en pen liten ansamling av forskjellige særvidretter. Uten å ville trække noen på tærne vil jeg påstå at de havner i litt forskjellige kategorier; flaggskipene (fotball og ishockey), potensialisten (håndball) og «røkla» (amerikansk fotball, basket, innebandy og ski). Blant «røkla» har dog alle idretter vært representert på høyeste nasjonale plan i nær eller meget fjern fortid. Dette er selvfølgelig en grov forenkling av virkeligheten, både i nåtid og historisk sett, men sammenlignende historie er ikke tema for denne artikkelen.

Tekst og musikk: Atle Enersen
Foto: Klanens arkiv

Temaet for Klansropet er altså «Medgang og motgang», og i den sammenheng er det – i det minste for noen av oss – en smule interessant å gruble litt rundt hvorfor suksessfaktoren er så vidt forskjellig fra klubb til klubb. Under paraplyen er det Vålerenga Ishockey som er gullgrossisten. Og la det

være sagt med én gang, de forskjellige idrettene kan på mange plan ikke sammenlignes. Det være seg rent sportslig utførende, eller rammene som omgir den enkelte idrett.

Men det finnes selvfølgelig noen faktorer som passer inn over alt. En av disse vil jeg påstå er vinnerkultur. Og i Vålerenga Ishockey så er denne kulturen helt spesiell, parallellen til fotballens verden må jo være Rosenborg. Forskjellen er vel i høy grad at mens Rosenborg med langt mer flaks enn hva som er lov snublet inn Europaspill, så har Vålerenga Ishockey vært krøsus fordi eiere, sponsorer og samarbeidspartnere har villet betale for det. Sagt på en annen måte; det finnes overhodet ikke prispenger i ishockey. Ikke til å leve av i det minste.

Litt naivt blir derfor spørsmålet hvorfor ikke Vålerenga Ishockeys suksess smitter over i de andre idrettene?

Svaret er sjokkerende, men det er enkelt. Det har aldri, og igjen snakker vi nyere tid (14 år), vært noe kontakt mellom Vålerenga Ishockey og de andre klubbene rundt dette. Rundt hva som sementerer Vålerenga Ishockey fast der i toppen år etter år. 14 år fordi det er så lenge Jan Tore Kjær har regjert. Det var nemlig ham jeg spurte i første rekke. Hans svar var enkelt; det har vært småsnakk om

det et par-tre ganger, men det har ikke resultert i noe konkret.

OBS! Det er et samarbeid mellom Vålerenga Fotball og Ishockey som er etablert og i stadig utvidelse, men det er på markedsplan, altså billetter og arrangementer, men ikke på det indre sportslige altså.

Når det gjelder Jan Tore Kjær så ER han Vålerenga Ishockey, på godt og vondt. Men ingen har definert Vålerenga Ishockeys vinnerkultur, og da hva den består av, hvorfor den er og lever, så bra som ham. Derfor holder han også årlig flere foredrag for sponsorer, samarbeidspartnere og andre bedrifter om hva som gjør at denne kulturen består. Bevares, og det presiserer Hr. Kjær også, Vålerenga Ishockey vant i stort monn også før han tok roret.

Og da lurer jeg på hvorfor, eller hvordan, fotballdelen av paraplyokkupantene aldri har forsøkt å suge til seg hva som «bor i vegga» på Jordal. For dem har ikke det.

Det kan Jonny Aas skrive under på. Han var markeds-sjef i Vålerenga Fotball på begynnelsen av årtusenet, nå jobber han med markedsaktiviteter i retning sponsorer/samarbeidspartnere for Vålerenga Ishockey. At den godeste Jonny ikke alltid var helt på nett kan så være, sånn som da han etter at Tom Nordlie hadde revet oss ned i 1. divisjon stilte til kamp på Krøllgresset i Tromsdalen i gul t-skjorte den sommeren.

Men han sier det rett ut «- Ishockey brød vi oss ikke en dritt om». Faktisk var det nesten en torn i skin-ka, fordi man stadig ble konfrontert med at nede

➤ Kan de ulike idrettene ha noe å lære av hverandre om vinnerkultur?

på Jordal er det jo gull og grønne skoger. I hvert fall resultatmessig. I hvert fall sammenlignet med premieskapet på Valle. Mens det var regelen at ishockeyen vant, var det et obskurt unntak hvis fotballen gjorde det.

Et slikt obskurt unntak var jo han stælken fra Lørenskog. Nå i nyere tid hadde vi jo en til, men han er jo nedi Sentral-Europa nå.

Man anså rett og slett ishockey til – på alle plan – å ikke ha en døyt å tilføre fotballen. En i beste fall bakgårdsidrett. Hele organisasjonen på Valle mente det. Det var kanskje et og annet individ som hadde avvikende tanker, men kollektivt var det loven om Vålerenga Ishockey.

Ufint av meg selvfølgelig, men jeg har altså forlatt de andre idrettene for lengst. Det er rett og slett fordi at de andre idrettene fortsatt bærer med seg et visst tilsnitt av å kunne tørre å la amatørprinsippet spille inn. Det kan man ikke innen toppnivå fotball. Der har hver minste ting betydning. Det er slik at hver minste sten må ikke bare snus, den må røntgenfotografes.

Men det er altså på det sportslige kulturmessige plan jeg snakker om her. Ikke rammene. Det er klart at rammene spiller inn. Interesse, betalingsvilje fra

så vel tilskuere som sponsorer/samarbeidspartnere, etc. Og nålovet – påstås det i hvert fall – er tryggere for å lykkes sportslig i fotball enn ishockey. Jeg er muligens ikke helt enig i det etter som man kan spille og trene fotball nær sagt hvor som helst, mens det innen ishockey er ganske harde rammer for hvor man kan utøve idretten. I Norge har vi noen-og-tredve ishaller. Jeg har ingen aning om tallet, men jeg bommer neppe totalt når jeg mener det finnes 100 ganger flere fotballbaner?

Jeg stiller derfor et åpent spørsmål, i nåtid først og fremst til Martin Andresen siden han styrer den delen av skuta som dette tankevirvarret dreier seg om: Tør dere la være å i det minste se innenfor veggene på Jordal Amfi om det er noe dere kan adoptere?

Spørsmålet kan like gjerne gå til de andre idrettene som har ambisjoner, kanskje i nåtid spesielt Vålerenga Håndball. Det er ikke så langt fra Jordalhallen til Jordal Amfi... Kortere enn fra Valle... Håndball er en stor idrett i Norge, det hadde neppe plaget noen i familien om man begynte å høste gull & glitter også der.

Nå skal det sies at jeg, blåøyd og for evig hjernevas-ka som jeg er, endelig tror at vi er i toppen for å bli der til evig tid. I fotball altså. Sammen med ishoc-

key. På hver idrett sine premisser – men kanskje i fremtid også på de plan man har likheter?

Så dagens reklame til dere som vil vite litt mer om kulturen i Vålerenga Ishockey. I siste nummer av Vålenga Magasin som enten har kommet rett for dette Klansropet, samtidig, eller er bare timer unna (hehe), er det et lengre intervju med Vålerenga Ishockeys lagleder Erling Chr. Ween. Der penses det inn på akkurat dette med kulturen. Om hvordan den gir seg utslag i spillergruppa. År etter år.

Jeg vet ikke hvordan det er i garderoben til Vålerenga Fotball. Jeg har aldri traversert de gemakker. Men der antar jeg Rønsen kan være en relativt god kilde til informasjon. Jeg har lest Rønsen, både bøker og blogg, og jeg savner det som Erling beskriver.

Så, Martin... Tar du utfordringa?

Øl og vold og drita dårlig omdømme

Av: Gjermond
Nordtug

Da Vålerenga fotball på slutten av 1990-tallet tok et klart standpunkt mot rasisme tok klubben et avgjørende steg for å snu klubbens omdømme. Snuoperasjonen har betydd langt mer enn å fortelle omverden om hvilke holdninger man forventet av folk i og rundt klubben. Den kan hevdes å være fundamentet for den sportslige medgangen vi har opplevd de siste seks åra.

Sannsynligvis ville markedsavdelingen i klubben slitt voldsomt med å nå budsjettene sine. Folk med penger vet nemlig at det kan være dramatisk for egen anseelse å bli assosiert med en klubb med dårlig rykte. I tillegg til investorer og sponsorer er ansatte i klubben en viktig suksessfaktor. Anseelsen til en fotballklubb kan ha stor betydning for rekrutteringen av folk til å drive klubben, og sannsynligvis påvirker det valget unge talenter gjør når de velger klubb.

Det ble ansatt en prosjektleder i en heltidsstilling som skulle drive opplysning og holdningsskapende arbeid. Prosjektet har siden den gang vokst i omfang. I dag er «Vålerenga samfunnsansvar» en dekkende betegnelse, som inkluderer utallige arrangementer som aktiviserer hundrevis av barn og unge hver uke, og hvor det antirasistiske arbeidet kun er en del av helheten.

Holdning har gitt edelt metall

Uansett holdning til prosjektet «Vålerenga mot rasisme» bør man anerkjenne hvor viktig det har vært, og er, for klubbens anseelse blant folk flest. Jeg er sikker på at vi har fått en enorm sympati som bidrar positivt for klubben på alle nivåer. Vi merket det når vi snakket med byens politikere om ny stadion. Vi merket det når den lure Eggen kom med følgende kloke utsagn: «Husk at'n Annan er mørk», og samtlige medier kommenterte at utsagnet falt på egen urimelighet siden det tross alt var Vålerenga de spilte mot. Underforstått at det er utenkelig at våre spillere skulle plaget stakars Annan pga. hudfargen hans.

Og viktigst av alt: Spør Hafslund hvorfor de stadig forlenger samarbeidsavtalen med Vålerenga, og spør samtidig hvor viktig klubbens antirasistiske arbeid har vært for valg av partner. Svaret er at det har vært helt avgjørende. Det samme vil alle hovedsamarbeidspartnere sagt. Uten et tydelig verdivalg ville de ikke turt å samarbeide tett med Vålerenga fotball. Derfor burde Siri Wormdahl og alle som bidro til det modige standpunktet i '97 få blomster og bli takket for et gull, to sølv, en bronse og en cupfinale.

Renommeet har endra seg

Klanen startet en form for intern ryddejobb i 1995 for å fjerne rasiststempelet og barnefotballen hadde i flere år arrangert «fargerik fotball», en turnering hvor man stolt viser frem klubbens etniske mangfold. Prosjekt omdømmeendring skjøt allikevel først fart i 1997. Da vi rykka ned fra Tippeligaen i '96 var det ikke kø av sponsorer som ønsket er samarbeid. Siri Wormdahl hadde som daværende leder av klubben baller nok til å stoppe jakten på en draktsponsor. Wormdahl gjorde heller et valg som vi fortsatt nyter godt av i dag. Framfor en tradisjonell hovedsponsor spilte klubben med «Vålerenga mot rasisme» trykket foran på drakta. Ingen norske klubber har vært i nærheten av tilsvarende budskap.

Prosjektet har vokst

I tillegg til trykket på drakta ble prosjektet «Vålerenga mot rasisme» startet i 97-sesongen.

Penger er alt

Sett litt stort på det kan vi si at Vålerenga fotball har surfet på en medgangsbølge siden 2004. Hva har satt klubben i posisjon til å oppnå disse resultatene? Suksess i toppfotball i dag er stort sett samsvarende med hvor mye penger man har. Dermed er det kun et fåtall av klubbene ansatte som jobber med å utvikle fotballaget. De fleste har som arbeidsoppgave å skaffe kroner i kassa. Er finansene på stell kan man sikre seg et kompetent sportslig apparat, gode spillere og topp treningsfasiliteter. Da kan selv lag som Hønefoss overleve i Tippeligaen, og Molde kan få et lag i toppen av tabellen. Sykt nok.

Omdømme rekrutterer penger og folk

Hadde vi klart å skaffe kapitalen og de flike folk om vi hadde hatt det samme omdømmet som i 1995? Vålerenga fotball og Klanen hadde et frynsete rykte på midten av 1990-åra. Sportslig gikk det i toalettet, det var regnskap på pølsepapir og alt for mange presseoppslag kom som et resultat av vold og rasisme fra våre medlemmer. Hvor fortjent det frynsete ryktet egentlig var kan vi diskutere, det vesentlige er at vi ble plassert i bås med folk det ikke er lurt å være i bås med.

Vålerenga mot
rasisme

I kampen Vålerenga-LSK viste Klanen at vi tar avstand fra rasisme og homofobi på og fra tribunen.

Banneret spiller selvsagt på dobbeltbetydningen i ACAB, en forkortelse som også kan stå for All Cops Are Bastards. Banneret er laget i samarbeid med Landsforeningen for Lesbisk og Homofil Frigjøring (LLH) og har fått solid markering blant

annet på det profilerte homsebladet Blikks nettsider.

– **Det handler** om et banner som noen supportere bruker hvor det står «A.C.A.B.», som står for «All cops are bastards» etter en pønkelåt av bandet The 4 Skins. Det ble mye bråk rundt det og det var snakk om at politiet ville komme inn på tribunen og ta banneret. Det ble rett og slett en krangel mellom Klanen og politiet, fortalte Svenna til Blikk.no.

Dette skjedde parallelt med at en Gay pride-demonstrasjon i Beograd ble angrepet av høyreekstremer. – Derfor bestemte vi oss for å blande litt humor og alvor, samtidig som vi ivaretar vår egen ytringsfrihet, sa han videre.

– **Vi vil** gi «A.C.A.B.» en ny mening, nemlig «All colours are beautiful». For å vise at vi tar avstand fra homofobe fotballhooligans kontaktet vi LLH for et samarbeid.

Carl Berner

- Når du trenger litt mer enn en plingpils -

Åpningstider:
Hverdager: 09:00 - 21:00
Lørdag: 09:00 - 20:00

Trondheimsv 113 | 0565 Oslo | Telefon: 22871020

Eder og galle

En særdeles vellykka sesong er over og det er derfor på sin plass å ta en titt på hva våre aller beste venner i fotball-Norge har fått til i løpet av 2010.

Tekst: KjellG.

Foto: Faksimile fra Romerikes blad

Den klubben som har fått til desidert mest er utvilsomt gode gamle skiklubben FC Lyn FK Oslo. Det er ikke alle forunt å være innovertimot åtte divisjoner i løpet av en kort sommersesong, men Lyn har vist at det umulige noen ganger kan bli mulig.

Først noen oppvisningskamper i Adecco, så en kjapp tur ned i 7. divisjon, før man helt på tampen av sesongen ble klare for spill i 4. divisjon. Bastionen har fulgt trofast med hele tida og har reklamert med «ekte fotball for ekte fans».

Tar man en nærmere titt på disse ekte supporterernes alder og utseende er det nesten så man kan bli en smule misunnelig. Bastionen består stort sett av velfriserte gutter og jenter i alderen 13-19 år som alle faller fra når det er tid for å reise utenlands for å studere, da fortrinnsvis økonomi.

Ingen supportergruppe har prosentvis så mange unge jenter som Bastionen, noe som lokker litt eldre gutter til å se fotball. Og omvendt. En Lyn-kamp er mer som en arena for sjekking å regne, man pynter seg, sminker seg og satser på å knytte kontakter før neste helgs hjemme-alene-fester.

En kjent stoffmisbruker fra sørlandet har også spilt for Lyn i noen kamper i løpet av sesongen, muligens har han såpass mye narkogjeld at han blir tvunget til det, men dette blir bare navlebeskuende spekulasjoner, noe vi selvsagt ikke driver med.

Men tro ikke at det ikke finnes lokale og ektefødte utskudd også på vestkanten. Joda, de skumle guttene (og jentene) i SAC sørger for at klubbens stre-et cred blir ivaretatt på en best mulig og håndfast måte. Disse koder man ikke med.

Sønner Af Christiania henspiller på det faktum at Lyn ble stifta i 1896. Problemet er bare det at byen het Kristiania fra 1880-tallet og ikke Christiania, som jo var den danske skrivemåten. Flisespikkeri vil mange kanskje si, men man koder ikke med byens historie, selv om man er fra Lyn, er røde og hvite og helst fortsatt egentlig vil være under danskene.

Egentlig må jeg innrømme at jeg ser fram til den dagen vi igjen får oppleve det privilegiet der er å få møte FC Lyn et-eller-annet. Kan man drømme om serieåpning mot våre venner fra vest, på vårt nye stadion, Fort Vålerenga, i det herrrens året 2017 for eksempel?

Da er det på høy tid med en skikkelig ydmykelse igjen, det kan bli litt kjedelig å banke LSK år inn og år ut, vi trenger litt variasjon i kosten her på østkanten, vi lever tross alt i snitt ti år kortere enn våre venner der borte. Lyn tilbake i toppdivisjonen i 2017 altså.

Mange vil kanskje mene at dette høres usannsynlig ut, men jeg har hørt rykter om at Morgan Andersen igjen skal være aktuell i en direktørrolle i klubben, og da kan som vi alle veit alt skje. Og svært mange unge afrikanerne er fortsatt like fattige og letturte.

Henning Berg har fått mye ut av millionene til Per Berg etter at han fant veien fra Oslo vest til urbane Lillestrøm. Med sitt vakre smil og ekstremt vinnende vesen har godguten vunnet mye mer enn bare alle pikehertene oppe på Romerike, han har rett og slett raska med seg prinsen og halve kongeriket i samme slengen.

Henning Berg og Tom Nordlie bruker forøvrig den samme mediarådgiveren som har gitt Rune Rudberg og Ari Behn store suksesser opp i gjennom årene. Økonomisk skulle Henning heller ikke lide noen nød framover, han skrev akkurat under en ti-årsavtale med Colgate, for å være konsernets ansikt utad, eller Colgate-gutten om du vil, som sikrer ham masse penger samt gratis tannpasta livet ut.

Han er dermed et lysende eksempel på at man kan nå langt selv med begrensede fysiske resurser, så lenge man er hyggelig og omgjengelig samtidig som man framstår som jovial og sympatisk. Her har LSK utvilsomt gjort et kupp.

Sportslig suksess er heller ikke å kimse av, og årets 10. plass skapte hallelujastemning på torget i flisbyen hvor 1000 trommer og 500 supportere skapte liv og røre man ikke har sett maken til siden han-

delsdagene og gladmart'nan med salg av buskap tilbake på 1950-tallet.

Bystatusen har gjort underverker for Lillestrøm, byens innbyggere blomstrer, næringslivet er i framgang og bystyret vurderer fortløpende om man skal bygge høyt etter hovedstadsmodellen, dvs. urbane bygg over to etasjer. Hittil er det blitt med tanken.

Når så lokalrivalen Kongsvinger rykka ned betyr dette at LSK har alle flatbygdene for seg selv og kan rekruttere fritt og hemningsløst blant potensielle supportere, noe det finnes mange av på, under og i åker og eng.

Henning Berg har også gått i bresjen for at det skal bygges en ny fotballstadion som gjør sportsklubben rusta til å ta imot de nye svimlende publikumsmasene. Halv-Tom Lund Arena er foreslått som navn.

Det er ikke bare Stabæk som setter seg hårete mål, LSK slår også på stortromma og la i går fram følgende :

Målsetting for perioden 2011-2016:	
2011	9. plass.
2012	8. plass.
2013	7. plass.
2014	6. plass.
2015	6. plass.
2016	6. plass.

Ikke nok med det, men klubben planlegger også eurocupspill etter sesongen 2023, og ønsker seg helst en motstander fra Luxemburg. Vi ønsker klubben lykke til og måtte Henning Berg etter hvert også få en statue av seg selv eller kona. Hva var vel livet uten deg?

Grimsby 'til I die

Now I'm as optimistic as anyone when it comes to this twat of a football club, but after this afternoon's latest capitulation it's time to wake up and smell the coffee – we're fucked. Down. Goners. Non-league. To be honest I didn't know how it would affect me, it's not like it hasn't been coming, but tonight I just feel absolutely deflated. Absolutely fucking devastated.

I can't get away from these emotions, I just want the whole world to just fuck off and leave me alone. To help me come to terms with this whole mess, I've decided to compile a list of everyone and everything I want to fuck off most of all.

For starters, work can fuck off. If they think I'm going to be there on Monday morning they've got another thing coming. No way am I going in to spend time dealing with cúnts that I can barely stand being with when I'm in a good mood, let alone this crushing feeling of anger, frustration and outright metaphorical-kicked-in-the-bóllocks-ness.

Plastic Premier League fans can fuck off. I just spoke to my Manchester United supporting neighbour (who incidentally, has been to Old Trafford before – twice) about Town's predicament. You know what he said? "I know how you feel; it's like when we failed to win a trophy in '95". NO IT FÜCKING WELL IS NOT!

He no longer has a face.

The girlfriend can definitely fuck off. Her best attempt at consolation – "I don't know why you're bothered; you knew they were shit anyway". Yes love, but they're MY shit team. They've been MINE for pretty much as long as I've been able to wipe my own arse, and they'll be MINE for as long as I'm alive (or at least, until I'm no longer able to wipe my own arse). Truth is, watching my team win does things for me that no woman can. If push comes to shove and I'm horny, I can always have a wánk.

Barrow can fuck off. I've been all over the country and beyond to watch my team, but frankly I just don't have the stomach to visit any town which makes Scunthorpe look like fucking St. Tropez.

Dad, you can fuck off. This is your fault. Your idea. You introduced me to this shower of shit. "Come with me to Blundell Park", you said, "Come and support the boys". What could I do? I was fucking four, what choice did I have? Why not get me hooked on Heroin whilst you were at it? I could have gone with mum shopping for bras and knickers at British Home Stores, but no, you knew best.

Granted, I'd have probably grown up a homosexual but surely even being simultaneously búggered two guys named Seth and Quentin couldn't hurt like this.

Seeing as we're on the subject of homosexuality, Gok Wan can fuck off. No particular reason, I just plain don't like the annoying, goggle-eyed cúnt.

The F.A. can fuck off. Not for supplying us, week-in, week-out, with inept referee after inept referee, but for imposing sensible financial rules on all clubs in League Two. How many clubs in this division have been into administration this season? Not one. How many points deducted? Not one. How the fuck else are we supposed to avoid relegation – footballing merit? We didn't have to last season, so why spoil the fun now?

The World Cup can fuck off – I don't care anymore.

My local pizza shop can fuck off. I ordered a 12" Pepperoni over an hour ago, and where the fuck is it? Are they trying to fucking fly it to me or something?

Sky Sports can fuck off. Nothing personal, but there'll be little need for me next season with no Town to be found anywhere. Ooh, Bolton versus Wolves, LIVE. I think I'll pass...

The radio can fuck off. On my way home from the match, whilst driving down the M180, I caught three completely separate stations playing 'Down' by Jay Sean at the exact same fucking time. The song's the best part of a year old, how the fuck does that happen by coincidence!?

My nan's old lucky Buddha that used to sit in her front room can fuck off. When I was a kid I held it in my hands and wished for Town to be in the Premier League. I meant the proper one you fat cúnt, not the one occupied by Histon, Eastbourne and for fuck's sake, Ebbsfleet, wherever that is.

Tonight can fuck off. I've had enough of trying to cope with my emotions; the time has come for oblivion. I haven't kept any booze in the house since an occasion known only as 'That Night' by myself and the missus, but suffice to say that the toilet duck and luminous blue mouthwash are looking like stronger propositions by the minute.

Most of all though, the last 10 years can fuck off. In that time I've watched my team fall from the top of the Championship into non-league nothingness. We've gone from one great big fuck up to the next without even coming up for air, and today is just the big, fuck off cherry on top.

One thing I'm sure of though is that we WILL be back. When it comes down to it, a football club is basically just a set of supporters, and frankly what I've learned in the last few years is that this one has some of the best. We've had to put up with some shit, haven't we boys, but in spite of all of that the future is still bright – it's fucking black and white.

Grimsby 'til I die...

Tekst: Stjålet fra The Fishy (The Independent Grimsby Town Site)

TANGA RØR ^A/_S

Alt i rørarbeide!

Spesialpriser til klansmedlemmer!

Ring Roar på tlf: 90 10 57 40

Martin 95 97 92 26 eller mail: roar@tanga.no

Tlf: 67 06 10 95 • www.tanga.no

Hva driver de med i Vålerenggutten?

Etter en del angrep på Klanen, folk i klubben, bruk av navn og meg selv så bestemte jeg meg for å skrive en sak der jeg tok for meg de forskjellige sakene som tydeligvis rir en liten gruppe i og rundt redaksjonen i Vålerenggutten. Som medlem av klubben får jeg tilsendt dette og jeg må innrømme at det ikke er veldig imponerende lesestoff.

Jarle Teigøy gjør en kjempejobb med å skrive flotte artikler og ære være han for det, uten hans bidrag ville det ikke vært mye å lese om av verdi om man er opptatt av det som skjer i klubben. Virker som om det foregår en intern konkurranse i deler av redaksjonen der det er om å gjøre å omtale folk som bidrar i og rundt klubben på en så nedlatende måte som mulig siden alle andre enn dem helt åpenbart er idioter som ikke kan eller duffer til noe som helst.

Som nevnt så skrev jeg en sak for å kommentere en del av det jeg anser som oppgulp men fikk da beskjed av redaksjonen i Vålerenggutten om at jeg hadde skrevet for mye og de ba meg redigere den. Jeg svarte at jeg ikke synes det var riktig av hensyn til å få frem poenget og regnet med at den ikke ville bli brukt. De velger faktisk å trykke et utdrag av saken jeg sendte inn som etter min mening overhodet ikke får frem saken slik jeg skrev den. At de velger å kutte en sak er en ting men når folk fra redaksjonen i Vålerenggutten velger å sende inn en kommentar til Klansropet nr. 84 der jeg visstnok er sutrete over å bli kalt bonde og historieløs m.m. så blir det bare latterlig.

Helt greit at man vil kommentere ting jeg skriver og jeg er fullstendig klar over at ikke alle har samme syn på ting som det jeg har men er heller ikke imot en saklig og konstruktiv debatt rundt ting. Lever heller ikke i den tro at jeg ikke skal få kritikk fra andre men det er vel nærmest uetisk å sende et «svar» til Klansropet på en sak som kun redaksjonen i Vålerenggutten har hatt tilgang til?

Er jo litt ironisk at de som kritiserer alt og alle til enhver tid opptrer så uryddig men jeg gidder ikke å bruke mer tid på å mate trollet nå. Det er mange som gjør en flott jobb for klubben og det er etter min mening viktigere å styrke disse enn å rakke ned på dem. Hvis man ikke bidrar selv skal man være veldig forsiktig med å kritisere de som faktisk gjør noe. Vålerenggutten kom etter min mening med tidenes lavmål når de i siste utgave lanserer spalten «Fra balkongen», en spalte

der man helt uten filter anonymt kan kritisere klubben og administrasjonen. Trodde dette var fora som hørte hjemme på VGDebat eller andre internettforum. Trist at noen bruker sine krefter på å være negative og destruktive men jeg velger heretter å ignorere disse og heller fokusere på de som bidrar positivt.

Kommer fortsatt til å lese det Jarle T. skriver og håper han ikke gir seg med det første. Under følger innlegget jeg skrev i sin helhet, og til redaksjonen i Vålerenggutten vil jeg bare si at jeg nå anser meg som ferdig med saken og kommer ikke til å kommentere dette ytterligere selv om jeg veit at det kommer til å bli mer enn et motsvar.

Lobotomerte historieløse bønder som ikke forstår eller hvordan skyte spurv med kanoner.

Etter å ha lest herrerne Ove Bengt Berg og Arild Lang-aas sine innlegg i Vålerenggutten 1/2010 så syns jeg det er på tide med noen oppklaringer. Hvorfor vi i Klanen på død og liv skal omtales som bønder virker bare som et relativt dårlig forsøk på å provosere eller et direkte pinlig forsøk på å være kul, men uansett er det kun lavmål. Syns ikke det legges opp til konstruktiv debatt når det virker som om det er om å gjøre å være så nedlatende som mulig og en «vi-veit-best» holdning. Vi har faktisk all respekt for vår historie og uten den hadde ikke vi hatt noe å vie livet vårt til.

Vi blir kalt historieløse pga. logoen og hvordan den brukes. Hvis man kan litt historie så veit man at på drakten (gensen) til spillere har logoen vært i endring siden rundt midten av 50-tallet så da faller det på sin egen urimelighet å gi Klanen eller Frode Veie noe som helst ansvar i den retning. Det virker rimelig åpenbart at herrerne ikke veit hvem som tjener penger på Sjappa men kan si det slik at den eies i hovedsak av Klanen men at store deler av Vålerenga familien har eierandeler her og dermed får utbytte. Det Klanen får i utbytte blir fordelt på to fond som Klanen disponerer. Et der bredde lag kan søke om støtte og et såkalt nødhjelpsfond. Breddefondet har blitt brukt til å bygge ballbinge på Valle for eksempel så kyniske profittjegere er vel ikke helt riktig.

En by-ett lag er ganske enkelt at for oss finnes det kun en eneste by i denne verden og det er Oslo og i Oslo er det kun ett lag for oss. Dette er også for å fortelle alle lag vi møter at det finnes ikke noe større eller

bedre enn Oslo og Vålerenga noe blant annet Chelsea fikk erfare når vi var der og «mjelka» kua og kalte dem bønder på Stamford. Kort fortalt så er vi storst, vakrest og best uansett om det er Man U eller Barca vi møter.

Det helt store problemet med å si eller å synge/rope Enga klarer jeg ikke helt å forstå. Har hørt det siden jeg som liten gutt så mine første kamper på Jordal. Det finnes jo et utall eksempler på det samme andre steder: Tottenham Hotspurs = Spurs, Liverpool = pool og i Norge har vi «Godset», «Glimt» og «Kamma». Alle mennesker er forskjellige og om noen vil ha klær med Enga på så må de jo få lov til det eller er det sånn at alle skal være like og bo på Vålerenga? Får i hvert fall ikke det til å harmonisere med mangfold og klubben for alle. Jeg har ikke råd til å bo der uten at jeg må slutte å reise Norge rundt for å støtte gutta så jeg velger sistnevnte, Jeg betaler familiemedlemskap til Vålerenga fotball fordi jeg har to barn under 23 år noe som gjør at klubben får 200 kr pr stk årlig av kommunen i støtte og siden mine ikke spiller aktivt i klubben så er dette i tillegg til medlemsavgift netto penger til klubben. Nok et tegn på at vi er lobotomerte.

At dere henger dere opp i Enga og En by-ett lag og i samme vending elegant unngår å nevne et ord om hva dere mener om bruken av Oslo's stolthet og Bohemene gjør det også vanskelig for oss å gjøre det som er «riktig». Er det greit at disse brukes eller det forbeholdt noen utvalgte og hvor kan vi eventuelt søke om tillatelse til å bruke disse?

Historieløse? På hvilken side av kalenderen er vi nå? Det å kalle oss bønder på en nedverdiggende måte vitner vel om at noen innehar rimelig beskjeden kunnskap om klubbens historie. Fotballen er ikke det den en gang var med folk fra nærmiljøet og alt gikk stort sett på dugnad. Siden jeg er å anse som historieløs så blir det vel bare dumt å påpeke at det har vært «bønder» innom klubben i mange år før Klanen så dagens lys. Al-lerede når vi vant serien i 1965 var det flere «bønder» på laget og en av dem var Nils Arne Eggen og hans opphav er det vel ingen som tviler på. Egil «Drillo» Olsen (Østsiden) kom også til klubben i '65 selv om han ikke spilte mye den første tiden han var her. Historien viser altså at siden Vålerenga vant sitt første gull har det vært bønder i klubben og mange av de aller største profilene vi har hatt fra 60-tallet og frem til nå har vært bønder. Dette viser at selv om enkelte tviholder på myten

om at Vålerenga stort sett har bestått av lokale spillere så har vi alltid vært avhengige av en bonde eller to for å komme helt i mål. Så kanskje det at vi så konsekvent omtales som bønder er en måte å fortelle oss at vi er en essensiell faktor for å bringe Vålerenga til nye høyder og vi takker for tilliten.

I dag er fotballen en industri som omsetter milliarder av kroner årlig og selv om vi ikke liker det er dessverre kapitalen kommet for å bli innen fotballen. Vi håper selvsagt som alle andre at det på sikt blir litt mindre uvetlig bruk av penger slik at vi unngår konkurser. I nyere historie har faktisk Klanen gått inn med store beløp i '95 og '03 for å unngå konkurs. Vi kjøpte faktisk aksjer i spillere av det som het ASA den gangen og ga rettighetene til breddeavdelingen slik at de i ettertid har fått overført mer penger enn vi samlet inn pga andeler ved salg av spillere. At dere er redde for at VI skal vanne ut og ødelegge klubben sier vel at det er flere som har sovnet i timen. Dere burde være langt mer bekymret over hva som kan skje og det største skrekkeeksempelet finnes i Salzburg og jeg klipper inn fra Wikipedia så kan dere selv se hvor galt det kan gå...

Red Bull Salzburg er er en østerriksk fotballklubb fra Salzburg som spiller i den øverste ligaen i Østerrike, Bundesligaen. Navnet var opprinnelig SV Austria Salzburg, men klubben ble kjøpt opp i 2005 av Red Bull. Klubben ble startet da klubbene FC Rapid Salzburg og FC Hertha Salzburg slo seg sammen. Fargene på draktene ble lilla og hvite, fordi de ikke ville velge noen politiske farger. I 1953 spilte de for første gang i den øverste divisjonen i Østerrike.

I 2005 ble klubben kjøpt opp av Red Bull, som har sitt hovedkontor i Salzburg. Navnet ble gjort om til Red Bull Salzburg, logoen ble gjort om slik at Red Bull-oksen ble inkorporert, og klubbfarene ble gjort om fra lilla-hvit til rød-hvit. Den nye klubbledelsen ville dessuten at stiftelsesåret skulle bli 2005, istedenfor 1933, men det østerrikske fotballforbundet sa nei. En del fans har gått sterkt ut mot alt dette, og blant annet har Initiativet for lilla og hvitt blitt stiftet. Noen fans som har brukt den gamle klubbdrakta på kamp har ikke fått slippe inn.

Dette er noe jeg kan garantere at så lenge Klanen består vil dette aldri kunne skje. Vi vil kjempe med alle krefter for at logoen, navn og farger skal bestå. Om de så dukker opp på klær eller lignende i andre varianter kan vi sikkert være enige om å være uenige om verdien av men det skal det være takhøyde for i Vålerenga. Vil for øvrig nevne som en liten kuriositet at det var Kla-

nen som tok initiativ til å samle gamle seriemestere for å gi dem litt oppmerksomhet og det er også vi som har betalt for å få laget nye pokaler for å erstatte de som er blitt stjålet.

Skjønner egentlig ikke intensjonen med å rakke sånn ned på folk som har lagt ned masse timer på å støtte klubben fra tribunen og annet arbeid. Dere prøver å latterliggjøre de eneste som har satt av penger i tilfelle det skulle oppstå en økonomisk krise. Hvis det er slik at dere fikser de spenna så kan vi sikkert bruke våre penger på andre ting vi. Vi er en såkalt uavhengig supporterklubb og derfor ikke bundet opp til klubben på noen måte. Når folk har så sterke meninger som dere om rett og galt så kan jeg ikke forstå at dere ikke har meldt dere inn i Klanen for å si deres mening på årsmøtet. Lett å kritisere bare man selv slipper å gjøre noe med det.

Hvorfor så sinte for at ikke alle i Klanen har vokst opp på eller spilt for Vålerenga når dere faen ikke har klart å formere dere slik at vi ikke har nok spillere men til stadighet må ut av Oslo for å finne dem? Mener det er på høy tid dere begynner å se hva som er realitetene i idretten i dag, det er ikke lenger en gjeng med kompisser som spiller sammen på løkka selv om de fleste nok helst skulle sett at det var sånn meg selv inkludert men verden er ikke som vi vil. Kom dere en liten tur ut av bydelen så dere kan få se at det har skjedd mye i byen vår siden deres tid. Å definere oss som historieløse når man selv ikke kjenner nyere historie er vel i beste fall klønete.

At du skal slå deg sammen med Stein Lille(vesle)vol-den en som går under parolen «Ja til Nei og bort med vekk» viser ironien i det hele, heller en yrkesdemonstrant fra Gjøvik enn folk med hjertet i klubben og så lurert folk på hvorfor klubben aldri har fått ut sitt potensiale! Han er i tillegg totalt likegyldig til idrett og hater alt som lukter kapital. Kanskje dere heller skulle ha prata litt mer med oss supportere så hadde dere nok funnet ut at vi alle sammen brenner aller mest for at Vålerengas logo alltid skal bestå og at idrettsforeningen alltid skal være en stormakt innen norsk idrett og ikke ende opp i samme uføre som hva-de-nå-heter-foran-i-dag Lyn som jo en gang i tiden var Ski og fotballklubben Lyn. Så selv om jeg sitter med en følelse av at Klanen er en skabbete narkoman lausunge som dere helst ser død og begravd sier jeg nok en gang takk for alt dere har gjort for klubben og håper det finnes mennesker der ute dere finner verdige til å ha noen med klubben for alle å gjøre.

Jan Hellerud hadde et innlegg i Klansropets utgave 80/2009 der han påstår at jeg ikke veit hva sangen Vålerenga Kjerke handler om. Dette fordi jeg har sagt at det er et «religiøst» preg over det når den spilles på Ullevaal. At han da klarer å vri dette til at jeg mener at sangen har noe som helst med religion å gjøre blir bare helt tåpelig og dette viser at han ikke helt veit hva som er forskjellen på å være supporter og det å være en vanlig tilskuer. Jeg veit godt hva sangen handler om og lenge før Trond presiserte dette i Vålerenggutten har jeg selv hatt den glede av å møte han flere ganger og vi (Klanen) har også stilt opp på Granitrocken for å kore under Vålerenga Kjerke. Når man sier at noe har et «religiøst» preg er dette ikke det samme som å si at det har noe som helst med religion å gjøre men for å prøve å sammenligne det med noe som alle kjenner. Rett og slett en måte å prøve å beskrive hvordan man føler en ting og for meg vil den for evig og alltid ha det jeg anser som et «religiøst» preg.

Det er mange lag som har en sang som blir spilt på stadion før kamp og den mest kjente er vel «You'll never walk alone» som blir brukt av blant andre Celtic og Liverpool. Her er det heller ikke snakk om at sangen har noe med som helst med religion å gjøre men er en «salm» for fansen. Jeg har selv vært på Celtic Park og når 55 000 står og synger av full hals vil nok de fleste skjøne hva som menes med at den har et «religiøst» preg. Så konklusjonen er ganske enkel: Vålerenga Kjerke har fortsatt ingenting med religion å gjøre og det er det heller aldri noen i Klanen som har sagt men den er like viktig for oss som det en salme er for en menighet siden den er en stor hyllest til bydelen som vår forening kommer fra.

Dere burde med fordel tenke dere om en gang eller to før dere beskylder Klanen og andre for å ha et ønske om å ødelegge klubben. Konstruktiv kritikk er en ting men surmaga oppgulp tjener ingen og dere vil vel ikke bli husket som en gjeng med gretne gamle gubber? Jeg vil ikke det av den enkle grunn at uten dere hadde ikke jeg vært her og uten oss hadde ikke dere hatt noe å klage på så vi må nok leve side om side selv om vi nok ikke har samme syn på ting. Husk at Bitter er noe man drikker og ikke noe man skal være. Vår felles kjærlighet til klubben er det ingen som kan ta fra oss. Ære være.

Dø for Enga
Svein Erik Bakke, aka Svenna,
styremedlem i Klanen
Lobotomert historieløs bonde og stolt av det

Forandringer rundt Klanen og klansfeltet på Jordal

Klanen og klubben har jevnlig møter for å finne ut hvordan vi kan legge til rette for klansmedlemmer på Jordal og øke rekrutteringen av flere syngende supportere. Så langt i år synes jeg det til tider har vært bra liv i svingen og fremgang sammenlignet med i fjor. Nå som fotballsesongen er over regner jeg med at det vil løfte seg enda noen hakk opp. En av utfordringene er å få enda flere til å delta, og her er det mange veier å gå.

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Line Svalastog

I det siste møtet vi hadde med klubben ble vi enige om å starte med å ta tak i de som allerede befinner seg på Jordal. Vi har funnet ut at det er ganske mange klansmedlemmer som løser klansbillett, men sitter helt andre steder under kampen. Akkurat som på Ullevaal og alle andre tribuner er klansbilletten knyttet til en bestemt seksjon. På Jordal vil det si felt E. Det som nå vi skjue er at Klanen vil få en egen inngang som fører ned til felt E hvor man må sitte, eller gjerne stå, under matchen. Vi skal ikke tvinge folk til å hoppe, sprette og syng om de ikke vil det, men er du medlem av Klanen og benytter deg av rabatterte klansbilletter må du også regne med at du må oppholde seg på klantribunen. Om noen synes dette er blodig urettferdig så skal ikke vi nekte noen å kjøpe billetter til full pris, og da kan du sette deg akkurat der du måtte ønske. Jeg tror ikke dette vil by på store problemer, men at det heller vil virke samlende. Dette er på ingen måte et forsøk på å tvinge folk til å hoie og skrike, men vi synes det er viktig at vi alle står samlet når vi er på match. Om dette også bidrar til at stemningen øker er det er stort pluss. Vi ønsker også at Klanen skal ta over vakt holdet på klantribuna under hjemmematcher, men her er ingen ting avgjort enda.

Vi søker hele tiden etter kreative sjeler eller gode ideer, så om noen føler at de har lyst til å bidra litt med hockey i Klanen eller bare har en god ide til hvordan vi kan videreutvikle og gjøre ting bedre, så ta gjerne kontakt med meg på marius@klanen.no.

Buss og Radio hele sesongen

Klanen vil i år sette opp busser til samtlige bortekamper i hockey bortsett fra Stavanger og Rosenborg, så sant det ikke kommer stor etterspørsel etter også de turene.

Vertshusbussen kommer til å kjøre de aller fleste turene, men når de ikke kan vil det bli satt opp en annen buss. For å få med oss flere supportere på tur er det viktig at det er en viss kontinuitet i at det alltid går en buss. Klanen vil derfor i første omgang bli med og sponse turer med lite folk, slik at man kan være sikker på at bussen går og at man på nytt venner seg til at det går busser også til hockeykamper.

Turinfo vil fortløpende bli lagt ut på klanen.no og det blir sendt ut sms med påmeldingsinfo. Om du ønsker info på sms om hockeyturene kan du sende en sms til Vertshusbussen på tlf. 941 69 567, så vil du få beskjed om når og hvor neste buss kjører.

Etter at Webradioens faste reporter Lars Erik Schau tok med seg pennal og ransel til Tyskland for å fortsette studiene der har det vært litt short på mannskap inneværende hockeysesong. Undertegnende og Thomas Terjersen har stått for kommenteringen, mens ansvarlig redaktør og produsent fortsatt er Rune Julsvik som også har måtte ta på seg kommentatorlua med jevne mellomrom for å fylle tomrommet etter Schau.

Det å få på plass webradioens siste medarbeider var en lang og krevende prosess. Mange dyktige og håpefulle ønsket å prøve seg, men etter nøye testing og gjennomgang falt vi ned på Sverre Goldenheim. Sverre har god ballast som tidligere hockeyspiller i Vålerenga, samt at hans beryktede og glade holdning til livet gjør ham perfekt for Klanens webradio.

➤ Klanens webradios nye kommentator Sverre Goldenheim har solid bakgrunn som tidligere spiller i Vålerenga.

Webradioen ønsker å sende fra de aller fleste Vålerengakamper denne sesongen. Med full stab er sjansene store for at vi skal klare nettopp det i år, selv om vi fortsatt har noen utfordringer på transportsiden når det gjelder Stavanger og Trondheim.

Sendeskjema vil bli lagt ut på klanen.no med både kampinfo og sendestart. Webradioen er et mye bedre alternativ enn den hemmelige tv-kanalen tv2 sport om du ikke har mulighet til å stille til kamp selv.

Marius Wivegh

Sesongen så langt

Dette var sesongen Vålerenga virkelig skulle få problemer. Spillerflukt og anstrengt økonomi skulle sørge for at VIF skulle rase ned fra tronen og de såkalte ekspertene trudde ikke engang at medalje ville være innen rekkevidde denne sesongen.

Tekst: Marius Wivegh
Foto: Line Svalastog

Om jeg skal være helt ærlig må jeg innrømme at også jeg var skeptisk til hva vi kunne prestere denne sesongen. Mange nøkkelspillere forsvant til Lørenskog som skulle gjøre rent bord i norsk hockey. Tar vi med at Brede Ciszar forsvant til Sverige sammen med Mathias Trygg var det veldig tynn suppe som sto igjen nede på isen.

18 kamper ut i sesongen er det flere enn meg som må ta en stor bit av det sure eplet. I skrivende stund ligger vi på andre plass tre poeng bak Sparta, som kun har tapt to kamper i år, begge mot Vålerenga. Vi har også vunnet sesongens to oppgjør mot tittelfavoritt Lørenskog, selv om ikke det er så mye å skryte av, for de får juling av samtlige lag i år, til og med Frisk Asker. Det eneste laget vi ikke klarer å slå er Lillehammer, men de har vi heller ikke slått på en god stund. De er virkelig blitt en pest og en plage for oss.

Under Europran Trophy fikk vi stifte bekjentskap med Mark McCutcheon som viste seg å være en spiller av øverste hylle. Kjær var raskt fremme med pennen og sørget for å få signaturen hans for re-

sten av sesongen også. 16 kamper, 11 mål og 12 assist senere var han forsvunnet til Tyskland. Dessverre for oss var han ønsket på et høyere nivå og pakket baggen og dro. Samme dag kom det også en gledelig nyhet. Mathias Trygg fikk det ikke helt til å stemme over hos søta bror og satte derfor nesa hjem igjen til Vålerenga. Tidligere hadde også Brede Ciszar opplevd det samme, så han var også tilbake i moderklubben igjen, noe som gleder et hvert Vålerenga-hjerte. Om disse utvandra bønda som tok turen til Lørenskog også skulle ønske å komme hjem igjen er det bare en ting og si. Glem det. Dere er ikke ønsket her lenger. Verken nå eller noen gang i fremtiden.

Nå nærmer vi oss altså halvspilt serie, og gullkampen ser ut til å stå mellom oss, Sparta og Stavanger. Selv om både Sparta og Stavanger virker noe sterkere på papiret er ingenting avgjort. Det har skjedd noe med Vålerenga i år. Noe som vi ikke er vant til å se før i sluttspillet. Det er kriging og kjemping i hver eneste match. Det er faktisk morsommere å se Vålerenga nå enn det har vært på lenge. Det kan virke som om gutta har skjont at de nå er underdogs og ikke kommer til å få noe som helst gratis. Poeng som det før bare var å reise og hente koster nå blod, svette og tårer, som igjen har sørget for at underholdningsverdien har gått opp

drastisk. Før kunne vi se mang en kamp hvor Vålerenga bare seila rundt på ei skøyte, men allikevel var overlegne. Vant gjorde vi, men spesielt spennende og underholdende var det ikke. Der har det skjedd store forandringer for meg som publikum. Frykten for å tape er tilbake, og desto mer deilig er det å vinne. Det er faktisk sånn at for at en match skal være underholdende og spennende må det ligge en real mulighet for å tape i bønn. Gjør det ikke det blir det ofte kjedelig. Nå er den muligheten der, og du kan se det på spillerne med en

gang de kommer ut på isen. Det er et helt annen killerinstinkt, de går rett i strupen på motstanderne og kjemper til seg hvert eneste poeng. Spør du meg er det faktisk morsommere å være Vålerenga supporter nå enn for noen år tilbake da vi var suverene. Det er en deilig og befriende følelse å slå nedenfra og opp istedenfor å alltid være i forsvarsposisjon.

Jeg lever i håpet om at vi skal være med helt inn og kjempe om gullet, men dessverre tror jeg fort-

satt at stallen er litt for tynn til å kunne holde helt inn. Vi trenger nok fortsatt 2-3 nye spillere om vi skal klare å ta gullet, og det er helt nødvendig om vi skal kunne være med å kjempe om bøtta i sluttspillet. Inntil vi får det på plass er det du og jeg som kan være med på å utjevne forskjellene. For som sagt, i år er ikke vi noen favoritter, og ingen poeng er en selvfølge. Da er det viktig med støtte fra tribunen, for i år er det nettopp vi som kan tippe en match i vår favor med høyt trykk fra tribunen.

Morsommere å være vålerengasupporter i motgang?

Åhhh for en sesong!

Denne sesongen har man på banen vist meget bra spill og gledet mange hjerter, selv de som hatet Martin Andresen i starten må jo ha jublet nå? Eller sitter de der på pøbben og sier «neste år rykker ned for det er jo Vålerenga vi snakker om?» Men Martin & Co. skal ha ros for at man fortsatte å male på. At man kutta i staben, for jo flere kokker jo mere søl...

Eneste som er igjen som man aldri blir kvitt er vel Norges eldste maskot? Send mail til ropet@klanen.no så blir det fem valgfrie fanziner i posten. Solgte Moa midt i sesongen, og da var han toppscorer, men han ble solgt til ålreit pris. Og det er andre som har putta jevnt og trutt. Over 60 mål, når hadde Vålerenga det sist? Luton Shelton er en som har varmet hjertet mitt i dobbelt forstand. Spilt bra og scora er en ting, en annen ting er at han velger å bo på Vålerenga. Det varmer et supporterhjerne ganske mye...

I høst har det pågått en stor diskusjon på forumet til klanen.no, ja det er fortsatt noen som holder ut å diskutere slikt med folk som er tøffe bak tastaturet. Men denne diskusjonen med capo, ikke capo. Hvis du lurer på hva capo er? Det er ikke Vidar Lønn-Arnesen og Gunnvor Hals som styrer... Nei-da, det er snakk om man skal ha 1-2 mann som styrer sang fra tribunen med megafon. Tja 1-2 kan styre det, men hvem? Trommer, ikke trommer?, Tja, fortsette på «britisk» vis og synge? Eller lytte til den nye generasjonen som vil vifte med flagget hele tiden og synge evighetsanger og være mer pønsje?

Ikke lett dette i Vålerenga-miljøet, fordi det fins så jævlige mange kjepphøye folk som mener best og

dette skal vi gjøre... Jeg snakker ikke bare om Klanen men om Vålerenga-supportere generelt. Hvor ofte har du ikke møtt dem? Mer enn en gang? Unge bør lytte til de gamle, og de gamle bør lytte til de unge som kanskje har et annet syn på alt sammen. Er man usikker så bør man overlate ting til folk som brenner for det.

Min verden sett med Vålerenga-briller hadde da sett slik ut: 2-3 fanziner, mye flagg og skjerf, Vålerenga Magasinet kom ut månedlig, blussing og rall, fulle pøbber, egen stadion og ei sjappe som selger varer som ALLE vil ha. Fra de som kjøper alt, til de som til nød kjøper sesongkort...

Bruk ressursene til å påvirke, ikke bare i medgang som er lettest, men også i motgang. Denne kroppen tåler ikke flere borteturer med kniven på strupen. Tenkte her å avslutte med bortekampen mot Bryne i 2003. Brukte penger jeg ikke skulle bruke på flybillett tur-retur Bryne. Sto sammen med mange andre denne dagen. Ut på banen kom spillerne, vi står på et sted uten tak og alt ser svart ut en stund: Vålerenga ligger under 3-1 mot Bryne, vi må vinne...

Kroppen var nede i divisjonen under. Lars Bohinen putter i det 65. minutt, redusering til 2-3. Kun fire minutter seinere kommer da spissen Freddy Boy Santos og putter på straffe. Pulsen er mye bedre, vi MÅ vinne og på overtid kommer jo selvsagt Morten Berre og putter laaangt på overtid og vi sakser fra vpn.no denne her:

«Nesten ute av stand til å fatte det skjønner vi at Vålerenga har vunnet kampen med 15 sekunder igjen av overtiden. Jubelscenene og euforien rundt borteseksjonen av tribunen sammen med spillerne vil jeg aldri glemme. Og med god grunn: dette var en av de viktigste seirene Vålerenga noen gang har tatt. Feiringen kan vi gjerne fortsette med fram til neste kamp.»

Det ble feiring med at Kjetil Siem spanderte øl på alle som ville ha på Sola på vei hjem. Resten av historien kjenner de fleste med seier i kvaliken mot Sandefjord.

Man støtter laget i medgang og motgang. Og du trodde kanskje jeg hadde glemt FFK og Plankehaugen? Nei, man leker ikke butikk når man starter pøbb. Sirkus og hest er dere sikkert gode til, men pøbb? Nepp...

Sølv til Vålerenga Fotball, gratias fra Mikkel Myser, det er meget bra jobba! Gull neste år! Hører du Martin Andresen, og hører dere som har penger i lommeboka? Full stadion i 2011 og gull gjelder. Det er noe annet enn når Lyn hadde det som mål i 2007!

Litt om norske fotballbiografier

Som jeg har nevnt tidligere i denne spalten, er ikke biografier om enkeltspillere eller andre fotballpersonligheter, enten de er ført i pennen av ghostwriters eller av forfattere (eller i sjeldne tilfeller av hovedpersonen selv), blant mine favoritter.

Av: Bean

En grunn til dette er at det ofte er litt for åpenbart at de er skrevet i hastverk for å tilfredsstille et marked som akkurat da er opptatt av en bestemt spiller. Det er heller ikke alltid spillere som fortsatt er aktive har så mye interessant å si, de har jo ikke levd et helt liv, knapt nok et halvt. Ole Gunnar Solskjær fikk sin første «selvbiografi» i 25-årsalderen (ført i pennen av en viss Kjetil Siem), det er litt tidlig etter normale kriterier, selv om mannen selv er svært uvanlig. Bøker om eller av Wayne Rooney eller Steven Gerrard har både litterært og fotballmessig sett minimal interesse bortsett fra for fansen.

Nå er kanskje ikke biografi den mest presise betegnelsen på en del av de bøkene jeg nevner i denne lille teksten. En biografi er en livshistorie, og mange fotballbøker om bestemte personer dveler bare ved noen få år eller ved noen få sider ved hovedpersonens liv. De få bøkene jeg nevner her handler altså ikke om livshistorier, men om bestemte personer eller miljøer.

Den mest portrettede figuren i norsk fotball de siste 20 årene er sannsynligvis Drillo. I 90-årene kom det et svært høyt antall bøker om ham og landslaget, av varierende kvalitet. Den kanskje beste av dem, som går relativt tett på personligheten, er Odd Harald Hauges «Drillo», utgitt i forkant av VM i 1998. Hauge kobler blant annet Drillos spillefilosofi opp mot hans ferdigheter i sannsynlighetsregning og i poker, og det er blitt en tett og velskrevet tekst som kommer i berøring både med fotballens taktiske aspekter, med psykologi og med pedagogikk.

De siste årene har Otto Ulseth nærmest spesialisert seg på Drillo-bøker. Han har jo i perioder også jobbet sammen med mannen, blant annet med det irakiske landslaget. Ulseth har skrevet bok både om Drillos knappe år i Wimbledon, om perioden som irakisk landslagstrener, og nå sist ga han ut en såkalt «samtalebok» med Drillo og Nils Arne Eggen. Ulseth skriver langt bedre enn gjennomsnittet av journalister og har store kunnskaper, men i disse bøkene er han litt for mye hoffreporter, han er ikke akkurat kritisk til hovedpersonen. I tillegg er han mer opptatt av hvor enige Drillo og Eggen er i ett og alt, enn i å få frem forskjeller.

Forfatteren Håvard Rems bok om Erik Mykland er ett av høydepunktene i denne typen litteratur i Norge. Dere vet Myggen, han som skulle spille for Vålerenga på tampen av karrieren. Rems prosjekt er mangfoldig, og inneholder kapitler både om barndom og om livsstil, for å komme på sporet av hva som skapte en av de beste norske spillerne i historien. Som barn var det øvelse, øvelse, øvelse, kanskje litt paradoksalt tatt i betraktning av Mygens senere motstand mot å bli definert som toppidrettsutøver.

Det Myggen ikke var, var 24-timersutøver, en som også under restitusjon må forholde seg til det faktum at han primært er idrettsutøver, og derfor ikke for eksempel kan røyke eller drikke. Ut av dette får Rem mye interessant. Boken inneholder også masse kritikk av Drillo og Semb. Her synes jeg andre har truffet langt bedre enn Rem/Myggen, men leseverdige er det i lange partier. Boken har også et rikt billedmateriale og man kan få mye ut av den ved å slå opp på en tilfeldig side og lese et avsnitt eller tre. Det er nærliggende å ønske seg lignende bøker om personligheter som for eksempel Kjetil Rekdal.

Vålerenga United på Bergenstur

Vålerenga United hadde lenge ønsket å delta på landsturer for Unified-lag i Bergen en helg i starten av september. Men, vi var helt avhengig av støtte for å få penger til reise og opphold. Klanen kom oss til hjelp, og med 30 000 gode Klanepenger var turen i boks. Avtalen var at vi skulle vise Vålerengas farger fram i Bergen by på en måte som både er Vålerenga og Klanen verdige. På grunn av våre fryktløse spillere så falt denne avtalen oss lett...

Vi var totalt nesten 30 personer med spillere, trenere og heiangjeng som stilte oss bakerst på Torgallmenningen under åpningsfesten fredag. Organiserte oppstillinger utenfor banen er vel andre bedre på enn oss, men Vålerengas flagg var nok det som valet høyest og bredest i Bergen sentrum denne kvelden.

Fra Torgallmenningen gikk vi i tog til Grieghallen. Der var det grillfest og disco og Vålerenga United markerte seg sterkt og måtte nesten dras av dansegolvet, selv etter at musikken offisielt var slutt. Deretter dro vi til hotellet og åpnet Pay TV på hotellet for oss alle og kunne se Drillos Norge slå Island 2-1 på Canal+. Utrolige Drillo – når

landslaget kan, så kan vel vi? Sent ble det, men helt om natten, helt om dagen, håpte vi...

Lørdag var det kamper på Nymarksbanene ved Brann Stadion. På vei mot første kamp passerte vi en del av Brannspillerne som trente, og Vålerengaflaggene våre valet i glede over eliteserietabellen...

I første kamp i vår 7-er klasse møtte vi GØIF fra Sandefjord. Etter en hard og tett kamp tapte vi knepent 3-2. «Marginene», sa vi, og var enda mer tent før neste kamp. Neste lag ut var ViVil fra Bærum og dette ble også en tett kamp. Men her var vi gode og vant 5-2 og kunne ta Bergen i syne med fornyet optimisme for finalespill søndag allikevel.

Vi dro til Fløien og Akvaret, før vi ladet opp på hotellet til kveldens bankett i Grieghallens foajé. Det var en stilig affære der 1300 festkleddede gjester fikk eb kjempegod tre-retters middag av en hær av servitører. De fikk stor jubel når de kom springende inn med iskake med fyrverkeri på toppen – i full fyr! Deretter var det taler, prisutdelinger og til slutt dans til Rune Larsen og Tor Endresen i selve

storstua i Grieghallen. Og igjen holdt noen av våre gutter ut lengst på dansegolvet. Og vi som skulle ha første kamp kl. 08.30. Med tidlig transport fra hotellet måtte vi opp kl. seks en søndagsmorgen. Men, helt om natten osv.

Vi møtte først Vear IF fra Stokke i Vestfold, og etter godt forsvarsspill og stor innsats tidlig søndag morgen vant vi 2-0. Vi kom stadig nærmere finalen, der de to beste i gruppa vår skal møtes. Deretter var det Tempo Moss som stod for tur, og vi var i siget. Vi slet hardt med Tempo Moss i en turnering i Drammen i mars, men nå var vi i støtet. Husk at vi er 15 spillere på plass og at når vi er i en 7-er-gruppe kan vi bare spille med sju spillere samtidig. Men vi bytter ut hele tiden, slik at alle får omtrent like mye spilletid. Og Vålerenga United spiller som kjent ikke med støttespillere, såkalte partnere, som ofte er gode spillere uten noen form for funksjonshindringer. Men Tempo Moss måtte se seg slått denne gangen av et hardt kjempende Vålerenga-lag. 4-2 stod det i protokollen til slutt. Vi var i finalen!!

Der møtte vi igjen GØIF fra Sandefjord, det eneste laget som hadde slått oss under hele helga. Men, denne gang! Nå skal vi ha revansj! Finalen startet i et rivende tempo, og Vålerenga United fikk raskt uttelling og mål. Vi leder! GØIF setter inn på sitt hardeste skyts, store spillere som er over hele banen og som scorer: 1-1. Men vi kommer tilbake og leder igjen, GØIF fyller på og utligner. Og det er dramatisk, en GØIF-spiller vrikker ankelen i en susende, men ren takling. Han hylter og vrir seg,

får god hjelp av medisinsk på sidelinjen; det går bra med ham. Til pause står det 2-2 og trenerne tar grep – de skryter av alle og maner til innsats.

På tross av tett kamp fortsetter trenerne å bytte ut spillerne våre, alle skal med! Det gir resultat, vi scorer og leder igjen. Vålerengas flagg vaier ved Brann stadion! Men, mot slutten av kampen kommer samme GØIF-spiller som scoret deres to første og dunder ballen i mål igjen. Da tipper det nesten for treneren vår: Støttespiller skal etter «gentlemans agreement» egentlig ikke score og her er en som scorer tre og det i selveste finalen! Men vi hanker treneren inn igjen, nå er det fokus på ekstraomganger.

Det er golden goal som gjelder, første mål vinner. Vi åpner bra selv om vi er slitne. Også heiangjengen har tatt ut sitt beste nå – vi er hese og svette.

te. Men så – det utenkelige – GØIF scorer, denne gang med en skikkelig god Unified-spiller. Spillerne våre surmuler i to minutter, deretter kommer perspektivet: Vi tar med oss sølvpokalen hjem til Vålerenga. Til premie- og pokalutdelinga har alle spillerne fått hentet seg inn og jubler og synger som aldri før: Sølv er ikke nederlag, neste år tar vi gull!

Vi takker Klanen for fantastiske dager i Bergen, og avslutter med en utfordring: Vålerenga United utfordrer med dette Klanen til pausekamp på en av Vålerengas hjemmekamper på et fullsatt Ullevaal Stadion til våren. Det blir tid til en fem minutters kamp, så Klanen bør stille med sine mer kondissterke spillere. Vi lover harde taklinger, flotte mål, gode glis og den virkelig ekte fotballgleden.

Tør Klanen stille – tør Vålerenga slippe oss til?

Vålerenga United er Vålerengas Unifiedlag

- Spillere:** Vi har en spillerstall på 24 jenter og gutter i alderen 15 til 41 år. Spillerne kommer fra flere forskjellige land og kulturer, blant annet norsk, egyptisk, pakistansk, iransk, chilensk, marokkansk m.fl. Det er en internasjonal gruppe fra mange bydeler i Oslo som trives sammen og samarbeider godt som et lag.
- Trening:** Osama Saad (hovedtrener) og Audun Lirhus. Trener hver onsdag: Fra oktober t.o.m. april innendørs i gymsalen på en skole i nærheten, fra mai på en 7-er bane på Vallefeltet.
- Historie:** Vålerenga United startet høsten 1998 av bydel Gamle Oslo. Etter hvert ble det utviklet et tettere samarbeid med Vålerenga Fotball, bydel Gamle Oslo, foreldre og andre støttepersoner. En støttegruppe driver nå laget. Noen av spillerne som var med i starten, er fortsatt i laget.
- Inkludering:** Lagets policy er at spillerne selv skal utøve fotball og skape fotballglede ved det de selv presterer, og at resultatet ikke er det viktigste. Verdigrunnlaget vårt er at alle som er med er likeverdige. Derfor sluttet vi for mange år siden med støttespillere (såkalte partnere) og tilstreber at alle spillerne får like lang tid på banen.
- Jubelåret 2010:** Vålerenga United tok alt i årets serie: Både GULL og FAIR PLAY-prisen – og det i det første året vi var med i Akershusserien! Vi vant også sølvpokalen på landsturneringa i Bergen, bronse på Norway Cup og spilte uavgjort mot Klanen. Vi var med i Civitan Cup i Drammen, Hafslund cup i Vallhall og Eidsvoll cup. Alt dette, og ikke minst at vi til sammen er en kjempeløst gjeng som har hatt det innmari moro i år, gjør at vi alle sammen fortjent skal feire Vålerenga United med en skikkelig gullfest den 24. november!

Football Supporters Europes kongress, Barcelona juli 2010

Fem nordmenn var i sommer på den europeiske supporterforeningen FSEs kongress i Barcelona. Rammene var utmerket med besøk på både Espanyol og FC Barcelonas stadioner, ølet var rimelig, maten var god. Men aller best og viktigst var det faglige innholdet.

➔ Styremedlemmer fra Klanen benyttet anledningen til å tafse på Champions League-pokalen i Barcelona i juli.

Tekst: Kjell Henning Thon
Foto: FC Barcelona

Fra Klanen stilte styremedlemmene Svein Erik Bakke og Erling Rostvåg (bildet), samt undertegnede. Brann-supporter Per Arne Flatberg (tak for deler av teksten) representerte Bergen, mens Start-supporter Christina Magnussen ble gjenvalgt til FSEs styre.

Ellers var supportere fra til sammen 32 land samlet for å diskutere hele bredden i supporterrelaterte saker. Mañana-kulturen i Spania finnes også hos fotballsupportere, og en viss treghet i programmet gjorde at det ble en god del dødtid, men seks parallelle workshoper medfører også at hver supporter ikke får deltatt på alt. Dybden i debatten blir imidlertid god. Og vi norske har et såpass godt forhold til hverandre at vi fordelte oss ut over forskjellige temaer for å vise norske standpunkter, samt å samle inntrykk som vi kan dele med hverandre.

Blant temaene var debatter om sanksjonering, økonomi, ultras og kvinnelige supportere, og det var innledere fra Uefa, Fifa og supportersammenslutninger på ulike nivåer. Debattene holdt et høyt nivå, og blant de mer interessante poengene er at supportere som passer på seg selv oppfører seg bedre enn andre, Manchester United hadde større

renteutgifter enn sine samlede publikumsinntekter i 2009/2010-sesongen og at EU har møter med Ultras for å vise at de tar dem på alvor (mens østerriksk politi bekrefter at de avlytter alle medlemmene i enkelte ultrasgrupperinger).

Vi fikk også tid til å knytte mange gode kontakter både til Tyskland og Polen, Sverige og Danmark, Spania, England og hvem husker det egentlig? på en rekke festlige lag spredt utover hele Barcelona by. God øl, god vin, trivelige folk og mange varme grader. (Men en plan om at *noen* er til stede på det tidspunktet hvor festen skal begynne bør vel til og med spanske arrangører ha?)

Årsmøtet i FSE var tema for siste dag av arrangementet. For folk i Klanen som syns våre årsmøter kan bli lange og kronglete ville dette være en studie verdt. Tysk organiseringkultur møtt med spansk gjennomføringstradisjon skaper kaos.

De viktigste poengene med årsmøtet var (foruten at Christina ble gjenvalgt...) at FSEs vedtekter og stemmesystemer skal styrkes for å gjøre organisasjonen mer demokratisk. Styret i FSE består nå av sju medlemmer fra sju forskjellige land. Tyskland og England er blant landene som har styremedlemmer, øst, vest, sør og nord er alle representert.

Klanens deltakere benyttet det trådløse nettverket på Espanyols stadion til å se Vålerenga banke Kongsvinger 5-2 mens seminarene rullet i naborommene. Er man fotballsupporter så er man fotballsupporter.

Neste års konferanse arrangeres av Brøndbys supportere i København første helg i juli, og mer informasjon finner man på http://www.klanen.no/styret/fse_hva_er_det.

Klanen deltar hvert år på mange seminarer. Tre av de vi har deltatt på i år er FSEs kongress i Barcelona, HiTs seminar i Bø og Vålerengas eget seminar i Oslo. Du finner noen inntrykk fra de svært ulike treffene på disse sidene.

Hvordan forstå fotballsupportere?

Dette er det grunnleggende spørsmålet som ble forsøkt besvart på det akademiske seminaret «Fotballsupportere – identiteter i endring» som Senter for kultur- og idrettsstudier ved Høgskolen i Telemark arrangerte i Bø i september.

Tekst: Mari Theodorsen

Bakgrunnen for seminaret er den veksten man har sett det siste tiåret i studier av fotballsupportere, og et ønske om å samle flere av de som har bidratt. For oss i Klanen var det også en god mulighet til å møte igjen mange som har studert oss, og som vi har presentert her i Klansropet tidligere.

I tillegg til akademikere og supportere, ønsket arrangørene spesielt å treffe NFF og klubber i de øverste divisjonene. Mens både Supporteralliansen og flere supporterklubber var godt representert var det ingen deltagere verken fra klubbene eller NFF.

Synd, fordi dette var en unik anledning til å skaffe seg økt forståelse for hva supportere er og hvordan vi tenker.

Foredragene hadde et stort spenn: Fra arkitektstipendiat Even Smith Wergelands framtidssblikk på stadionarkitektur, via sosialantropolog Ole Erik Klinges feltarbeid hos ultras i Perugia til den svenske historikeren Torbjörn Andreassons tilbakeblikk på fotballens historie i Sverige.

Det var nok nytt for flere enn meg at det i god tid før Krigen var en høflighetskultur som tilsa at hvis man selv var tydelig best var det viktig å heie litt på det andre laget også, og gjerne komme med noen støttende sanger til dommeren av typen «Heia dommeren han er bra, en sånn en vil vi alltid ha!»

Fotballakademias største stjerner – sosiologene Richard Gulianotti og Gary Armstrong – snakket fra hvert sitt utgangspunkt om tilhørighet i et lokalt eller globalt perspektiv. Støttet av Kjetil Hågenviks tanker om eget engasjement for Nottingham Forest diskuterte de hvorfor nordmenn har så sterke

forhold til engelske lag. Og hvorfor mindre kjente engelske lag? Skapes det egne lokale fellesskap, eller blir de en del av en større helhet?

I tillegg ble det halvintellektuelle blikk på synging, Gud og Unge Enga ved folk Klanen kjenner. I alt var det to svært interessante dager, og initiativtakerne Hans Hognestad (HiT) og Arve Hjelseth (NTNU Trondheim) forsøker nok å få det til igjen senere. Det er bra, for dette var et godt initiativ.

Football and society

European Football Social Responsibility Network (EFSRN) er et ganske nytt nettverk av klubber i Europa som har prosjekter ala Välerenga Mot Rasisme (VMR). Disse vil samles for å utveksle erfaringer og kunnskaper for å få flere klubber til å engasjere seg i samfunnet og nærmiljøet.

EFSRN består nå av Charlton Athletic (England), Club Brugge (Belgia), Djurgården (Sverige), NAC Breda og PSV Eindhoven (Nederland), Rhyl (Wales) og Välerenga. De har et årlig seminar og i år var det Välerenga som sto som arrangør. 12-13. september var representanter for alle klubbene samlet på Helsefyr Hotel. Det var mange spennende foredrag og innlegg under de to dagene, selv om det var noe varierende kvalitet på disse, men det kommer jeg tilbake til.

Den første dagen fortalte Välerenga om sine prosjekter, blant annet Jobbsjansen, VMR og Välerenga United. Vi ble fortalt om hvordan arbeidet med Välerenga United ble startet og vi fikk en kort innføring i blindefotball, noe som var veldig spennende. Det hadde vært moro om vi hadde fått til en pausekamp der vi kunne prøvd dette selv. Det hersker vel ingen tvil om at Ernst måtte vært med som manager for Klanens lag i en slik kamp.

Jobbsjansen er et prosjekt som Välerenga virkelig kan være stolte av og det har med enkle midler fått mange unge med dystre utsikter for fremtiden ut i fast arbeid. Det er ingen tvil om at de fleste av dem har fått et helt nytt og annet syn på livet i etertid. Planene rundt den nye stadion ble vist og vi fikk se hvor mye som skal være tilgjengelig friområde for barn og unge. Det så veldig inkluderende og lovende ut, men planer kan som kjent bli endret, håper det blir som planlagt. På kvelden var alle invitert til Ullevaal for å se Välerenga-Stabæk og store deler av følget ble med på Bohemen etter kampen for en seierspils i hyggelige omgivelser, noe som slo godt an.

Etter en glimrende kveld, og for noen også en lang natt, var vi igjen samlet for dag to av seminaret. Temaet dag to var for det meste hvordan man kan bruke fotballen som en plattform for integrering. Fotball er jo det samme over hele verden uavhengig av kjønn, legning, religion og hudfarge og kan bli en arena der folk møtes uten å føle seg utenfor. Det har ofte vært sagt at foreldrene til minoritetsgrupper er uengasjerte og ikke bidrar nok på dugnader og det å påta seg verv innen idretten. Spørsmålet er vel om idretten har vært flinke nok til å inkludere og legge til rette for å få dem til å engasjere seg i lokalmiljøet. Dugnadskulturen her i Norge er noe de ikke er vant med, men de vil nok fort se nytten av det om vi får dem til å føle seg velkomne. Er nok mer enn en innvandrer som har følt seg utestengt og frosset ut istedenfor å bli møtt med åpne armer, noe som igjen sikkert har ført til at vi har mistet mange spillere. Ved å få innvandrerne til å engasjere seg vil integreringen bli mye enklere.

I Horten var det et lag som pleide å ha kakeletteri på det lokale senteret. Men laget, som hadde et høyt innslag av spillere med bakgrunn fra Somalia, slet med å få nok kaker til at det ble noen stor avkastning. Det viste seg at mødrene fra Somalia ikke visste at når man lager kaker i Norge kjøper man bare en pose fra Toro, blander i litt vann og sier vi har bakt. De var redde for at det ville ha negativ effekt på loddssalget om de kom med kaker slik de lager dem i Somalia. Norske Kvinners Sanitetsforening arrangerte et kakebakekurs for de somaliske mødrene, og det har ikke vært mangel på kaker etter dette, noe som viser at det er mange som vil bidra om vi bare hjelper dem med å komme i gang.

Under oppsummeringen av seminaret ble man enige om at det viktigste i tiden fremover blir å engasjere flere klubber til å ta et samfunnsansvar og å jobbe med å få flere foreldre til å engasjere seg i idretten, da spesielt foreldre med minoritetsbakgrunn.

Fotballen er et sted der mange mennesker møtes og man kan knytte relasjoner samtidig som man lærer seg språk og kultur. Det var et spennende og lærerikt seminar, håper jeg får mulighet til å delta neste år også.

Selv om jeg syns dette var et lærerikt og spennende seminar så er det et par punkter jeg ikke er fornøyd med og som jeg føler satte klubben i et litt dårlig lys. Når man skal arrangere et seminar der det i hovedsak skal prates på engelsk, er det utrolig viktig å være godt forberedt. Hvis man ikke behersker engelsk så bør man heller ikke holde dårlig forberedte foredrag, og det var til tider direkte pinlig å høre på. Arbeidet som skjer i og rundt EFSNR er veldig viktig og jeg savner et ekte og genuint engasjement fra de som representerer Välerenga i EFSNR. Jeg syns jeg så et mye mer brennende engasjement hos deltagerne fra de andre klubbene. Sagt på en annen måte, det ser litt ut som om Välerenga er med fordi det gir positiv omtale mens de andre er med fordi de har lyst til å endre livet til så mange som mulig. Jeg var dessverre ikke alene om å ha det inntrykket etterpå og håper klubben ser hvor viktig det er med ekte og ærlig engasjement og tar rollen sin i EFSNR mer på alvor i fremtiden.

Svenna

Ingen unnskyldning lenger, sesongkort 2011 er et must

Sesongkortsalget er i gang. Prisene er satt ned, mens underholdningsverdien har gått opp. Dermed er det ingen grunn til å sitte på gjerdet: I sesongen 2011 skal vi knuse alle salgsrekorder på sesongkort!

Årets sesong har vært en fest på Ullevaal stadion. Ubeseira og nå sist ti strake seiere. Stemninga har også løfta seg med nytt ståfelt. For oss i Klanen skal ikke dette være en forutsetning for å gå på kamp, men det hjelper. Det gjør tilværelsen lettere og dagene gladere. Vi veit også at ingenting varer evig, derfor er det store muligheter for å kaste bort mye tid på å anger om man om 10 år tenker tilbake på 2011-sesongen som sesongen man gikk glipp av. Vi snakker ikke om enkeltkamper eller selve gullfeiringa, men sesongen.

I år har klubben rydda opp i økonomien og i tillegg bestemt seg for å gi oss mer gladfotball til en lavere pris. Se rundt deg ellers. Hvor mange steder er det noe som faktisk blir billigere? Bedre fotball, festligere tribuneliv, flere kamper (enn sesongene før 2010), forkjøpsrett på Europacup og NM-billetter og lavere priser. Klubben har gjort sitt, nå er det faen meg opp til oss.

Jada, det er ofte enklere å skrape sammen noen hundrelapper her og der enn å punge ut med et helt sesongkort med en gang, men nå er altså prisen nesten nede i 1500 spenn! Dette klarer du å skrape sammen for nyttår. Det er forøvrig muligheter for å bestille med nedbetalingsplan også.

Vi tør håpe på en fordobling av sesongkortsalget. Det kan være mulig med en reell prisreduksjon på 40%! Klarer vi det ikke, vil nok klubben si at strategien mislyktes, og prisene kan gå opp igjen neste år. La nå ikke det skje, kjøp sesongkort – og sørg for at andre gjør det også...

All informasjon om sesongkortsalget finner du på www.vif-fotball.no.

- Klansstyret

KOLLAPSEN

SIDE 19, 20 OG 21

NEDTUR: Espen Søgård, Steinar Pedersen og Nosa Igiebor depper etter rekordtapet mot erkerivalen. Fugla slapp inn tre mål i løpet av fire minutter. Til slutt tapte LSK 1-4.

FOTO: BENJAMIN A. WARD